

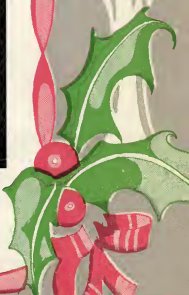

De Ster

„WAAR IS DE GEBOREN KONING DER JODEN?...“
(Matt. 1: 2-11).

15 December 1948

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

48e JAARGANG • No. 12

INHOUD :

	Blz.
De betekenis van Christus' komst, door Alma Sonne	355
Jozef en Maria, een Kerstverhaal	359
Luchtpost, door J. A. Sehlmeier	362
Rijmpreekjes-Nabloei No. 22	363
Ster van Bethlehem, door John P. Lillywhite	364
Dennis en het Mormoonse Bataljon, door Mabel Harmer (10)	366
Heber J. Grant	370
Wij geloven, door T. Edgar Lyon	371
Gebeurtenissen in de Zending	378

Redacteur: CORNELIUS ZAPPEY,

Assistente: TINE PLAIZIER

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.— PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

De betekenis van Christus' komst

door ALMA SONNE

President der Europese Zending en assistent van de Raad van Twaalven.

*

„Zoo verliet de vrouw dan haar watervat, en ging henen in de stad, en zeide tot de lieden:

Komt, ziet een mensch, die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb; is deze niet de Christus?"

Joh. 4 : 28-29.

Deze, door de vrouw uit Samaria gestelde vraag, klinkt ook nu nog in de hedendaagse wereld op. Er zijn mensen, die geloven en aanvaarden, en er zijn mensen, die niet geloven in Zijn goddelijkheid. Doch de volle zwaarte van Christus' boodschap

blijft altijd rusten op degenen, die geloven en aanvaarden, dat Hij God's Zoon is.

De komst van Christus op aarde, door de gehele Christenwereld gevierd en herdacht, schenkt alle mensen de gelegenheid hun-eigen leven te vergelijken met dat van de Meester, Die voor de mensheid leefde en stierf. Het uur is gekomen, dat de heersers der aarde met open ogen Christus' voorschrift voor vrede en goede wil zullen moeten bestuderen. De dreigende oorlogswolken brengen de volkeren in beroering en verarring. De harten der mensen zijn van vrees vervuld. De enige oplossing, welke ons nog rest, is de leiding van de Vrededorst aanvaarden en de leerstellingen van Zijn Evangelie gehoorzamen.

Jezus begon Zijn aardse bediening door alle zoekenden naar waarheid persoonlijk te helpen. Hij beantwoordde hun vragen, genas hun kwalen, gaf hun het geloof weder en ging vriendschappelijk met hen om. Hij gaf hun het bewijs van Zijn goddelijkheid. Zulk een machtige invloed oefende Zijn persoonlijkheid op hen uit, dat hun leven er onherroepelijk door veranderd werd. Hij bemoedigde de zwakken en geslagenen. Hij troostte de ongelukkigen. „De zachtmoedigen," zeide Hij, „zullen het aardrijk beërven." Zachtmoedigheid is machtiger dan trots en liefde doeltreffender dan haat. „Hebt uwe vijanden lief," pleitte Hij. „Doet wél dengenen die u haten, zegent ze die u vervloeken, en bidt voor degenen die u geweld doen." Toen Petrus naar het zwaard greep, werd hem en zijn metgezellen gezegd: „Die het zwaard opneemt, zal door het zwaard vergaan." De vervulling van deze profetie blijkt wel duidelijk uit de bladzijden der geschiedenis. Waar zijn de grote naties gebleven, die eens bloeiden aan beide zijden van de Middellandse Zee? Zij leefden van oor-

log en overwinning en zonder uitzondering hebben zij storm geogst.

Liefde is opbouwend en positief, haat afbrekend en negatief. Haat heeft vele gelukkige gezinnen uit elkander gerukt, gemeenschappen uiteen gescheurd, wantrouwen gezaaid en naties en geslachten uiteen gedreven. De liefde, welke Jezus predikte, is zo wijd als het heelal en omvat het gehele mensdom. Zij dringt door tot de verstverwijderde plaatsen der aarde. Jezus was het voorbeeld van de liefde Gods, Die Zijn Eniggeboren Zoon gaf om de mensheid te redden. Geen ander historisch karakter heeft de wereld zoveel waarheden geschonken.

Jezus legde het fundament van een blijvende beschaving, gebaseerd op vrijheid, gelijke rechten en naastenliefde. Hij leerde, dat God een Vader is. Deze leer maakt alle mensen broeders. Zij zijn zonen van God en dus de gelijken van koningen en heersers. Indien de een in de ogen van God meer waarde heeft dan een ander, dan komt dit alleen door zijn goede werken en de mate, waarin hij zijn naastenliefde getoond heeft. Ware democratie is een leer van het Nieuwe Testament. Zij is een uitvloeisel van Christus' Evangelie.

Twijfelaars ontkennen, dat Hij van goddelijke oorsprong is en hechten geen geloof aan Zijn beweringen. Zij verwerpen het plechtige en vurige getuigenis van Zijn tijdgenoten. Zij proberen door allerlei redenties Zijn wonderen te ontzenuwen, en zien de oude profetieën, welke op Zijn persoon betrekking hebben, over het hoofd. Zij verloochenen Zijn opstanding en verzoening en verwerpen de schriftuurlijke levens-

beschrijving van de hand van Mattheus, Markus, Lucas en Johannes. Desondanks heeft Jezus vele bewonderaars onder de geleerden en denkers. Zijn leven houdt een ieder bezig. „De man Jezus bewonder ik in hoge mate,” zeide Kolonel Robert G. Ingersoll, een begaafd spreker en agnosticus, „doch met Jezus als God's Zoon wil ik niets te doen hebben.” Een dergelijke waardering van Jezus werd uitgesproken door H. G. Wells, een bekende Engelse schrijver, die onlangs overleed. eens werd hem gevraagd zes namen te noemen, die in de geschiedenis uitstaken en de grootste invloed op het mensdom hadden uitgeoefend. Boven aan de lijst plaatste hij die van Jezus van Nazareth, doch hij voegde er haastig aan toe: „Ik ben geen Christen, ik ben geschiedschrijver.” Waarlijk, de dingen Gods kan men slechts weten door de Geest Gods en „niemand kan zeggen, dat Jezus de Heer is, dan door den Heiligen Geest”. (I Cor. 12 : 3).

Jezus van Nazareth was God's Zoon. Zo werd Hij genoemd door hen, die het 't best kunnen weten. Het korte verslag van Zijn leven, door Zijn vrienden en metgezellen te boek gesteld, is klaar en imponerend. In de gehele literatuur vindt men geen beschrijving, die groter macht uitoefent dan de eenvoudige verhalen, bekend als de vier Evangelieën. Zij getuigen eendrachtig van de wondervolle gebeurtenissen, die Hem onderscheidden van al Zijn tijdgenoten. Zij hebben een karakter getekend, dat kon noch kan worden uitgedacht door een mensenverstand. Hun verklaringen bevredigen en overtuigen de ziel. Geen argumenten zullen de Meester

doen vallen van het voetstuk, waarop zij Hem geplaatst hebben. De wonderen, de geboorte uit een maagd, het leven, de opstanding en de goddelijkheid van Jezus Christus zijn een struikelblok voor de ongelovigen, doch ons verzekeren zij, dat allen, die „in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is” (I Joh. 1 : 7), verlost zullen worden van slavernij en op de toekomst mogen hopen.

Het Christendom steunt voornamelijk op de opstanding des Heeren. Dat is oorzaak van de ijver en geestdrift, waarmee Zijn tegenwoordigers uitgaan om het Evangelie van het Koninkrijk te prediken. De boodschappers van leven en zaligheid, „begiftigd met macht van omhoog”, prediken overal de leer der opstanding uit de dood. Gezien van het standpunt van ooggetuigen is dit het best bewezen feit van de religieuze geschiedenis. Paulus de Apostel, zo bekwaam, geleerd en goed onderlegd, zal zeker grondig en zorgvuldig iedere bewering met betrekking tot de verschijningen na Zijn dood van Jezus aan Zijn discipelen hebben onderzocht. Hij vat de slotsom zijner onderzoekingen op de volgende wijze samen:

„En indien Christus niet opgewekt is, zoo is dan onze prediking ijdel, en ijdel is ook uw geloof.”

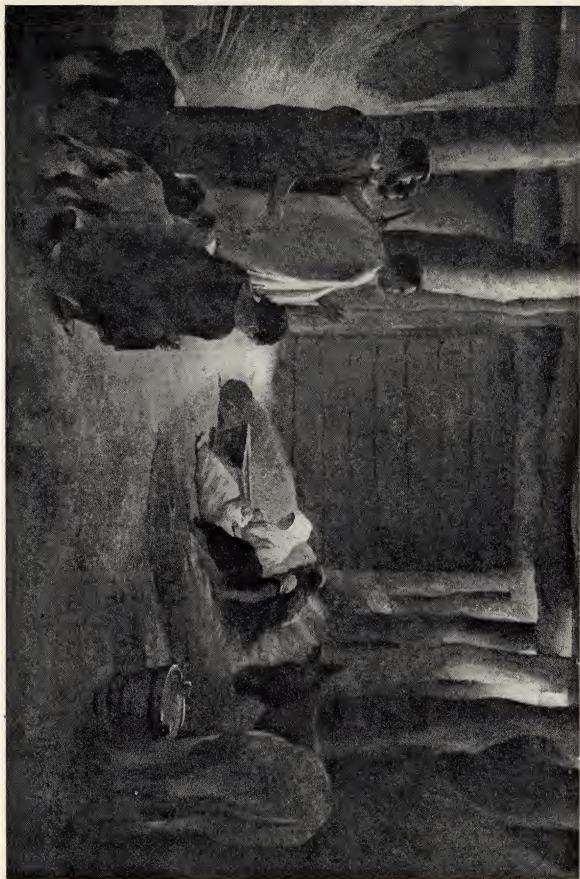
I Cor. 15 : 14.

Ook Paulus had de opgestane Heiland gezien. Dat was de drijfveer voor zijn absolute, getrouwe toewijding aan de Heer en Meester en de zaak, welke hij zo onbevreesd en met macht verdedigde: „Ik weet in wie ik geloof,” verklaarde deze moedige dienstknecht, even voor zijn veroordeling door het hof van Nero (II Tim. 4 : 8). Men verloochent

niet zo gemakkelijk zijn leven, zijn getuigenis en de gebeurtenis, welke hem tot bekering bracht en hem noopte de goddelijke zending van Jezus Christus te bevestigen en te zoeken naar de ware betekenis van Zijn komst op aarde. „Ik zag twee Wezens, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaat, boven mij in de lucht staan,” verklaarde Joseph Smith, de moderne Profeet, in 1820. „Een hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemend, en zeide, wijzende op de ander: Dit is Mijn geliefde Zoon, hoor Hem!” Deze verklaring, aan het begin der negentiende eeuw voor de wereld afgelegd, bevestigt in alle opzichten het getuigenis van de oude Profeten en Apostelen. De ontvangst, welke deze verbazingwekkende verklaring ten deel viel, was precies gelijk aan die der oude profeten. Zij opende een nieuwe bedeling van het Evangelie van Jezus Christus — hetzelfde Evangelie van zaligheid, hetwelk door Jezus en Zijn Apostelen in het midden des tijds werd gepredikt. Zij bevestigt de goddelijkheid van Jezus, de opgestane Heiland en Zaligmaker. Hij leeft en leidt Zijn Kerk en Koninkrijk, dat hersteld en in onze tijd wederom op aarde gevestigd is.

„Dit is het laatste getuigenis, dat wij van Hem geven,” zeiden Joseph Smith, de profeet, en Sidney Rigdon. „Dat Hij leeft! Want wij zagen Hem aan de rechterhand Gods; en wij hoorden de stem getuigen, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is...” De ware test van geloof ligt in de aanvaarding van Zijn leiding en de toepassing van Zijn Evangelie, dat door Joseph Smith, de Profeet der laatste dagen, wederom op aarde is hersteld.

„ERE ZIJ GOD IN DE HOOGSTE HEMELEN“ (Lucas 2).

Jozef en Maria.

EEN KERSTVERHAAL.

In Nazareth was nog nimmer een liefelijker lente geweest. Het scheen alsof in het zachte gefluister van het groen der bomen op de heuveltop dromen toefden, gevangen in de scharlakenrode bloesems van de granaatappelen, vermengd met de geur der vruchtbare wijngaarden, die de terrassen bedekten, gedragen door de warme wind van het meer. Vreemde dromen, die in de vroege morgen lokten naar de

hoogste heuveltop, waar tegen het Westen de bergen van Karimel in rose gloed omhoog rezen, om neer te zinken in de blauwe wateren der zee. Dromen, die 's nachts somtijds geen rust gaven, behalve dan in de koele tuin, waar de reseda en de lelies blank en wit onder de dauw lagen.

Zo scheen het ook Maria toe, die de schoonheid van andere lentes gekend had. Doch nimmer had zij er een mede gemaakt als deze liefelijke, vreemde lente, welke dit jaar zich over Galilea spreidde. Het was als riep een stem haar. Soms snelde zij werkelijk naar het hek om te zien of iemand vanaf de straat haar riep. Maar nooit was er iemand daar.

Iedere morgen bij het ontwaken was zij ademloos van verwachting en iedere avond, als zij in haar kamertje lag, staarde zij door het venster omhoog naar de sterren en luisterde naar het zachte gekabbel van het beekje, dat door Nazareth vliette. En dan voelde zij, dat er in haar hart een honger was, die een zachte pijn gaf. Het maakte haar angstig en toch zou ze dat gevoel niet hebben willen missen. Het was een deel van de geheimenis der lente, die in haar hart geslopen was en haar heen en weer slingerde als de jonge bladeren van olijfbomen in de wind.

Het kwam, zeide zij tot zichzelf, omdat ze nog niet getrouwd was. Het vreemde was echter, dat zij geen gevoel van vreugde had, als Jozef kwam en met haar

praatte. Geen ander gevoel kende zij dan dat van stille berusting, dat zij gevoeld had sedert het ogenblik, waarop zij beloofde met hem te zullen trouwen.

Wanneer hij 's avonds in de hof kwam, ging zij hem rustig tegemoet. Hij was een grote man, Jozef, sterk en donker. Zijn timmermanskiel ten spijt hing er een fijne waardigheid rond hem, en zelfs een vreemdeling in Jeruzalem zou gera-

den hebben, dat door zijn aderen koninklijk bloed stroomde. Want Jozef was een directe afstammeling van de troon. Een sterke, zwijgzame man was Jozef.

En Maria was klein. De top van haar gouden hoofd kwam slechts tot aan zijn borst. Haar ogen hadden de kleur van het meer bij avond: diep donker blauw, met altijd een flikkerend licht er in. Als ze bij Jozef was, voelde zij zich altijd enigszins verlegen. Zij zat naast hem in de tuin en keek met ontzag naar hem op. Zij vroeg zich af waarom hij, die zo groot en sterk was, soms beefde als ze tegen hem aanleunde, en zijn stem dan haperde.

Gewoonlijk praatte Jozef over zijn werk. „Ik heb vandaag goed gewerkt,” zeide hij op een avond. „Ik heb lijsten gemaakt. Ik zal zo lang proberen tot ik de beste gevonden heb. Die zet ik dan in ons huis. Nog een paar maanden, dan is alles klaar, Maria.” Zijn stem daalde altijd, wanneer hij haar naam uitsprak.

„Je hebt de nieuwe tafel nog niet gezien, noch de rustbank. Ik heb ook een mooie, arabesken versiering voor de deur. Deze dagen heb ik geen zin iets van mijn gewone werk te doen, zo verlang ik er naar onze eigen dingen gereed te hebben. Kun je niet eens spoedig naar de winkel komen, misschien met je grootmoeder, om te zien wat ik heb gemaakt?”

„Je bent zo vriendelijk, Jozef,” antwoordde Maria zacht. Toen, na een ogenblik stilte, vroeg ze aarzeland: „Heb je gister-

avond de wolken gezien, net na zons-
ondergang? Het was als een visioen. Ik
was op het dak, en het scheen mij toe,
als trokken er hoge wagens voorbij, met
engelen, die de vurige paarden dreven.
Hun haar woei achter hen aan in de
wind, rood als bloed; toen smolt alles
plotseling te zamen in twee grote zalen
van licht, en... de duisternis viel in. Ik
maakte er een gedichtje op. Wil je het
horen?”

Jozef's donkere wenkbrauwen waren op-
getrokken, terwijl hij haar strak aankeek.
Hij knikte.

Toen zij klaar was, legde Jozef beide
handen om haar gezicht en keerde het
zo naar zich toe. Hij keek naar de don-
kere schaduwen onder haar ogen, de tere
huid, de gevoelige, peinzende mond.

„Voel je je goed?” vroeg hij gespannen.
Toen lachte Maria. Het zachte, klate-
rende geluid van de fontein kon niet
liefelijker zijn.

„Je bent zo vermakelijk, Jozef! Als ik je
vertel, hoe ik de zons-
ondergang vind, of het maanlicht over de gaarden, of de
zeilen vanaf de heuveltop, vraag je me
altijd of ik me goed gevoel. Je weet, dat
ik nooit ziek ben! Ik weet niet wat ziek
zijn is. Luister, ik zal je een geheim ver-
tellen. Ik zie er klein en teer uit, maar
ik ben sterk. Ik heb het gevoel weken
te kunnen leven zonder eten, zonder sla-
pen... iets in mij zal mij steeds voort-
dragen...”

Maar Jozef schudde het hoofd, terwijl
hij in een van zijn zeldzame liefkozingen
haar haar streelde.

„Dat is niet natuurlijk. Ik wilde veel
liever, dat je meer was als mijn zusters.
Die kunnen haast niet wachten tot het
etenstijd is. Zij lachen en spelen met
elkaar, en als het bedtijd is, hebben ze
zo'n slaap, dat ze niet langer op zouden
kunnen blijven. Zij zijn gezond en sterk
en kijken alleen maar naar de zons-
ondergang om te zien, welk weer het de
volgende dag voor de was zal zijn.”

Op de vraag in Maria's ogen trok hij
haar plotseling naar zich toe.

„Ik bedoel alleen, dat ik zo graag zou
willen, dat jij even sterk en welvarend
was als zij. Wat je zelf betreft, ik zou
je niet anders willen hebben, nog niet
voor een gouden haar van je hoofd. Ik
denk, dat het komt omdat er niemand
is, die ik zo lief heb als jou. In jou heb
ik iets gevonden, waarvan ik mijn gehele
leven gedroomd en waarnaar ik altijd
gesmacht heb, maar dat in mijn gedach-
ten eigenlijk niet werkelijk bestond.”

Jozef zweeg verlegen. Nimmer tevoren

had hij zich zo laten gaan. Toen Maria
niet antwoordde, ging hij langzaam ver-
der:

„Maar soms heb ik angst. Je houdt niet
van me, en toch... zijn we verloofd.”

Maria zag verrast op.

„Maar ik wil met je trouwen, Jozef. Je
bent zo vriendelijk en zo sterk en goed.
Wat kan ik meer zeggen? Moet ik nog
iets anders voelen?”

De man bleef haar een ogenblik aanzien
en wendde zich toen af.

„Er is nog iets meer,” antwoordde hij
zacht. „Maar ik hoop, dat je het eenmaal
zult weten.”

„Is het misschien...,” Maria hield op.
Zij wilde hem vertellen van de vreem-
zoete pijn in haar hart, die met hem en
zijn liefde niets uitstaande had, toen iets
haar lippen scheen te verzegelen.

Op het zien van haar aarzelend stond
Jozef op. Donker en groot stond hij voor
haar. „Je moet je niet bezorgd maken,”
zei hij, een zachte blik in zijn ogen. „Ik
heb liefde genoeg voor ons beiden.”

Toen hij weggegaan was, zat Maria al-
leen in de tuin, beangst, dat ze hem zo
spoedig vergeten kon. Maar al spoedig
dwaalden haar gedachten weg op de
bewogenheid harer ziel.

Misschien was het alleen de schoonheid
rondom haar, die haar zo rusteloos
maakte. Misschien was het haar verlangen
om de toverkracht er van onder
woorden te brengen, doch niet een harer
gedichten klonk zo waar, zo schoon als
de poëzie der Schrift — het drama van
Job, of dat lied der liederen, de Psalmen.
Natuurlijk was dat heilige poëzie, ge-
schreven door mannen, op wie God Zijn
Geest had uitgestort. Zij vroeg zich af
of Hij ooit Zijn Geest in het hart van
een meisje zou uitstorten.

Maar zij zou haar best doen een goede
vrouw voor Jozef te zijn. Zij kon even
goed als ieder ander meisje in Nazareth
een huishouden besturen. En zij wilde al
zijn wensen leren kennen en hem genoeg-
en doen. Het was vreemd, beminde te
worden, zoals Jozef haar beminde.

Als zij getrouwd waren, zou deze pijn
misschien over gaan. Zij stond op en
keek over de tuinmuur naar de boom-
gaarden, overwaasd door wolken rose
en witte bloesems. Het was zo mooi, zo
teer, al die bloesem, gedragen als zij
werd op de donkere takken, als wachtte
ook zij op een grote, ongekende ver-
vulling. Maria strekte haar armen er
naar uit. Haar jong, rank lichaam wiegde
heen en weer als de bladeren, bewogen
in de wind. Zij zong zachtjes, brak toen

af en schudde droevig het hoofd. De woorden van haar gedichtjes klonken nooit helemaal als de gedachten in haar hart, peinsde zij.

Het was tijd om naar binnen te gaan; grootmoeder zou haar spoedig roepen. Zij moest voor het avondeten nog wat spinnen. Langzaam liet ze haar blik nog eenmaal over de liefelijke tekenen der lente glijden. Toen boog zij het hoofd. „En laat de heerlijkheid van de Here, onze God, op ons zijn,” bad zij zacht. „Op Jozef en mij.”

—o—

Als er in Nazareth al ooit een zo stralende en van geuren vervulde lente was geweest, dan was er toch nimmer een geweest met zulke gloeiende kleuren van schoonheid en liefelijkheid, zo prikkelend en van zo rijke bloei als dit jaar. Nazareth lag op de weg der romantiek. Het was gelegen aan de grote karavaanweg, die in Damascus begon, zijn weg wond door het hoogland, bij Jacob's Brug de Jordaän kruiste, Kapernaüm aandeed, dan door het lager gelegen Galilea en een groot gedeelte van Ptolomais liep en aan de kust der Middellandse Zee eindigde.

De gehele dag, van de vroege morgen tot de late avond, stroomde het wereldverkeer door Nazareth. Lange rijen kamelen, muilieren en ezels trokken door Nazareth, zilver en juwelen torsend, die liefelijke vrouwen nog liefelijker moesten maken; en weelde-artikelen, om de rijken trotser, en delicatessen om het onderscheidingsvermogen van genotzoekers nog scherper te maken; alle kostbaarheden van het Oosten voor het Westen, alle rijkdommen van het Westen voor het Oosten.

Doch dat was niet alles. Joden, Grieken, Romeinen, bewoners van het Oosten, trokken door Nazareth met een glanzende sfeer van verre reizigers rond zich. Daar waren soldaten, glinsterend van klatergoud, kooplieden, dokters, wetgeleerden en leeglopers. Rijken en armen, jonge, kranige avonturiers en oude, geharde zwervers. Er waren landlopers en vagebonden en zigeuners; goede mensen en dieven; dromers en geldschrapende tollenaars, allen dooreen gewezen in het veelkleurig tapijt des levens.

Gloed en schijn, pracht en schittering, gekletter van wapens, de liefderoep van de luit, gelach, gezang, gejuich en gebeden smolten te zamen; terwijl men in het voorbijgaan slechts een nieuwsgierige blik over had voor het terrasvormig

aangelegde dorpje met zijn platte, geelwitte huisjes en tuinen van olijfbomen en cypressen.

Velen bleven in dit dorpje toeven. Sommigen om zich in de herbergen te verfrissen en uit te rusten, anderen om van de heerlijke berglucht te genieten. Sommigen bleven er wegens zaken en weer anderen... omdat zij een lief gelaat door het latwerk hadden gezien.

Maar nog een andere processie wond haar weg die lente vanuit het dorp. Stroomde het wereldverkeer al door Nazareth, ook God's wegen vonden er voet. Nazareth was namelijk een standplaats der priesters.

Op een stille, warme dag, toen de lente haar hoogtepunt van schoonheid scheen te hebben bereikt, werd het gezang der heilige mannen gehoord, en de plechtige schreden hunner voeten, toen zij optrokken naar Jeruzalem.

Maria, die hen vanaf het dakterras gadesloeg, was in geestvervoering. De gehele dag droomde zij van de dienst in de Tempel. Bij zonsondergang was het haar als knielde ook zij tussen de zwijgende menigte voor het bewierookte altaar. En toen de nacht daalde kon zij geen rust vinden.

Toen zij er zeker van was, dat haar grootmoeder sliep, sloop zij het huis uit naar de tuin, waar de rozen en lelies het liefelijkst geurden. Er trilde een geheimzinnige polsslag in de nacht, die weerklink vond in het kloppen van haar eigen hart.

In het Westen hing een jonge maan laag aan de hemel, sierlijk een volle boog beschrijvend, vol van belofte, ongeschokt de duisternis verlichtend, zeker van haar bestemming. Een schaduw van zilver! Een flits van licht! Het gezang der priesters scheen opnieuw te weerklinken, verwijderde zich langzaam en stierf weg. En terwijl de duisternis dichter werd, knielde Maria tussen de lelies.

—o—

Ook Jozef kon die nacht de slaap niet vinden, wat heel vreemd was, want gewoonlijk strekte hij zich na de lange dag in de werkplaats op zijn bed uit om de diepe, ononderbroken slaap te genieten van hen, die handenarbeid verrichten. Maar deze nacht was anders dan andere nachten. Ook hij hoorde stemmen, maar niet die, waar Maria naar luisterde. Zijn woning lag dicht bij de herbergen. Hij kon dus het rumoer van de komende en gaande reizigers horen. Hij hoorde het gelach en de kwinkslagen der jongelui,

wat hem zich naar de kamers zijner zusters deed haasten om te zien, of de deuren goed gesloten waren. Hij hoorde de bedwelmende liefelijkheid van de luit, toen een minstrel een vreemde liefdezang speelde. Het waren rustversturende geluiden, die, met de zoetheid der warme lentelucht, Jozef rusteloos en bevreesd maakten.

Hij dacht aan Maria, haar volmaaktheid, haar reinheid, zo gelijk aan die van een kind. Hij gevoelde zich oud tegenover haar onschuld. In gedachten zag hij wederom het blauw harer ogen, waarin een steeds wisselende uitdrukking kwam, en het licht op haar gouden haar. Een ongemotiveerd verlangen om nu de straat op te lopen en als een aanbieder onder haar venster te gaan staan bekreep hem. Hij zette deze gedachte evenwel met een glimlach van zich af. Nimmer had hij kunnen dromen zo diep, zo mateloos en

intens te kunnen liefhebben als hij Maria liefhad. En het zou nog maanden duren voor zij getrouwd zouden zijn, volgens de bij hun verloving gemaakte bepaling. Hij bleef op het dak tot geheel Nazareth onder de sterren sluimerde.

—o—

Toen hij de volgende avond de hof van Maria's woning betrad, was zij reeds daar om hem te begroeten. En het zou zelfs een oog, minder scherp dan dat ener geliefde, opgevallen zijn hoe bleek zij was en hoe verstrooid.

„Maria,” zeide Jozef haastig, „je ziet er helemaal niet goed uit.”

Zij bracht de handen naar het hoofd. Er was een verbijsterde blik in haar ogen. „Ik... ik ga weg. Grootmoeder vindt het goed. Ik ga Elisabeth te Hebron een bezoek brengen. Ik voel, dat (Vervolg op blz. 374).

Van zr. J. A. Sehmeier ontvingen wij het volgende afscheidswoord uit Salt Lake City, waarheen zij op 26 October j.l. vertrok :

Salt Lake City, Utah,
Amerika.

LUCHTPOST.

Het geraas der motoren doet onze oren suizen, en onder ons is alles wit. In de wolkendeken is geen gaatje te bespeuren, waardoor we een blik zouden kunnen werpen op hetgeen zich beneden ons bevindt. Nog enkele uren, en we zullen uit dit wonderland van blauwe lucht en witte wolken neerdalen in de vallei, waarheen onze gedachten zo dikwijls gedwaald zijn, toen we nog in Holland waren. Nu de reis bijna ten einde is, is het moeilijk te beseffen, dat er zulk een grote afstand ligt tussen ons en degenen, van wie wij bij ons vertrek afscheid namen. Holland en de jaren, daar doorgebracht, zijn nu een herinnering geworden, en de werkelijkheid, de toekomst, is hier..... Zion! Zoals de wolken het land voor onze blikken verbergen, zo verbergt de sluier van de tijd voor ons, wat ons daar te wachten staat. Een ding is zeker: we gaan bouwen! Ons levensgebouw is nog lang niet voltooid, en hier is een nieuwe gelegenheid, nieuwe kansen. In onze handen schuilt de macht, er een tempel van te maken, waarvan de spitsen opwaarts wijzen. Straks zal de Salt Lake Tempel in zicht komen..... het symbool van ons leven. Terugziend op het vele goede, dat in Holland ons deel is geweest, welt innige dankbaarheid in ons op voor de wijze, waarop onze Hemelse Vader ons geleid heeft. Zolang wij op Zijn zorgende vaderhand willen vertrouwen, zal Zion Zion voor ons zijn!

Johanna A. Sehmeier.

RIMPREEKJES-NABLOEI

No. 22. KERSTGEDACHTEN: VANWAAR EN WAARHEEN?

Waar waart gij, toen Ik de aarde grondde? geef het te kennen, indien gij kloek van verstand zijn. — Toen de morgensterren tezamen vrolijk zongen, en al de kinderen Gods juichten — Gij weet het: want gij waart toen geboren, en uw dagen zijn vele in getal.

(Job 38 : 4, 7 en 21).

Waar waart gij, Job, zo sprak de Heer, toen Ik deze aarde grondde, toen 't machtig morgensterrenheir Mij prees met luiden monde? Toen juichten al Mijn kinderen daar — Gij weet het, Job, gij weet het! want gij waart toen geboren, maar elk mensenkind vergeet het,

Ja, Job wist véél; hij had geleefd in 't leven vóór dit leven; en ook een ieder onzer heeft gekend een vorig streven. Maar 't licht van Job, dat vroeger scheen in werelden der grijsheid, was als gedooft, 't was of 't verdween — Doch sterft ooit de eeuwige wijsheid?

Neen! 't licht van Job was slechts bedekt met bouwstof dezer aarde, een hulsel, aan de geest verstrekt: stapsteen tot hoger waarde. Zo is ook 't licht van ieder mens aan 't duister onderhevig, besloten binnen lichaamsgrens, maar..... tijdelijk; niet voor eeuwig!

Jobs aards bestaan en 't uwe en 't mijn' zijn deel van wijs beramen; ons „geheel vergeten” is maar schijn. Toen wij op aarde kwamen, sliep voor een poos 't geheugen in, met oogmerk hoogverheven. Het leven hier heeft diepe zin: **geen heugenis stuwe ons streven.**

De Heiland, van Wie deze maand zovelen zullen zingen, heeft voor ons allen 't pad gebaad, het pad naar Hoger Kringen. **Hij** kende een vorig Hoog Bestaan, en wist het te herwinnen; en allen, die Zijn weg begaan, gaan eens dat Lichtrijk binnen.

Salt Lake City, Utah,
December, 1948.

Frank J. Keayman

Ster van Bethlehem

naar het Engels van
JOHN P. LILLYWHITE.

De maand December bevat de „dag der dagen”, de enige dag van het jaar, waarop de mensen zich nauwer met elkaar verbonden gevoelen. In de geschiedenis van het eerste Kerstfeest ligt voor ons allen een grote les besloten. Een gebeurtenis in verband met dit verhaal zou voor iedere vooruitstrevende man en vrouw een leidraad en inspiratie moeten zijn. U kunt de geschiedenis vinden in het eerste boek van het Nieuwe Testament. Zij verhaalt hoe in lang vervlogen dagen enige Wijzen, geleid door het licht van een prachtige, nieuwe ster, uit het Oosten kwamen om Israëls pasgeboren koning te zoeken. De ster leidde hen naar de kleine stad Bethlehem en daar vonden zij in een eenvoudige kribbe het Christuskind: de heraut van een nieuwe waarheid, die de wereldgeschiedenis voor talloze geslachten zou hervormen. Waarom werd het Kind in een kribbe geboren? „Omdat er geen plaats voor Hem was in de herberg.” Een nieuwe waarheid heeft altijd een nederig begin en moet zich een weg naar erkenning banen. Zij moet geheel alleen haar Gethsemané doorleven, terwijl degenen, die er slechts nut van zouden hebben, slapen of haar verraden. Zo is het ook met hem, die zijn overtuiging getrouw durft blijven en naar een hoger doel streeft, daarbij zich geheel wijdend aan

de verbetering der wereld. Zo'n strijder vindt altijd een nederige kribbe en een eenzame weg, slechts verlicht door het licht der waarheid en liefde en het verlangen een hopeloze wereld vrede en geluk te brengen. Het offer is inderdaad groot, doch de heerlijkheid, die aan het einde van de weg wacht, verzacht alle pijn, want de waarheid zal altijd overwinnen.

Toen de Wijzen uit het Oosten deze nieuwe waarheid (de Christus) vonden, „vielen zij neder en aanbaden Hem, en als zij hun schatten geopend hadden, boden zij Hem geschenken aan: goud en wierook en myrrhe.” Anderen zouden deze ster eveneens hebben kunnen volgen, maar niemand deed het, en het feit, dat deze mannen het wel deden, was zo bijzonder en belangrijk, dat het gebeurde door alle geslachten heen bewaard is gebleven en zij „wijzen” genoemd werden. Allen zijn evenwel wijs, die het licht naar de kribbe der waarheid volgen, en, het licht gevonden hebbende, het eer betuigen.

De Wijzen uit het Oosten volgden de Ster van Bethlehem, welke nu nog even helder straalt als tweeduizend jaar geleden. Het Kind in de kribbe, waarvan de ster getuigde, werd in later jaren op Calvarie aan het kruis genageld. Hij gaf Zijn goddelijk leven om een stervende wereld te red-

den. En na het offer te hebben gebracht nam Hij het leven weder op, zoals een verguisde waarheid altijd weer herrijst, Hij leeft! Zijn licht straalt helderder dan ooit. Hij roept tot de Wijzen en al Zijn volgelingen als in de dagen van ouds: „Ik ben de weg, de waarheid en het leven”, „Ik ben het licht der wereld; wie Mij volgt, zal niet in duisternis wandelen, doch het licht des levens hebben.” Voor alle mensen schijnt eens in hun leven de Ster van Bethlehem, doch slechts weinigen zijn zo verstandig haar te volgen. De meesten schenken er in het geheel geen aandacht aan, maar toch schijnt zij. Eerst straalt de ster misschien maar een heel klein licht uit, zij schijnt echter voor iedereen. Indien wij het licht dan opmerken en het volgen, zoals de Wijzen uit het Oosten zo vele jaren geleden deden, zal het ons met hen tot een nieuwe waarheid brengen. De moeilijkheid schuilt evenwel hierin, dat de meeste mensen twijfelen aan de waarde van het licht en zich afvragen of het hen en de gehele wereld van nut zal kunnen zijn. Het is zo gemakkelijk te twijfelen en een geboden kans tot een later tijdstip te verdagen. Men versmaadt te vaak de waarheid om haar nederig begin, omdat zij in een kribbe geboren werd. Maar de waarheid komt nimmer gekleed in koninklijke gewaden, noch straalt haar licht ons plotseling in de ogen. In de meeste gevallen moeten wij er naar zoeken, en na een lange en moeizame reis vinden wij haar, weggedoken in een kribbe en „gewonden in doeken”.

Uit kleine korrels ontkiemen prachtige, gouden graanvelden en kleine eikels brengen grote, stoere eiken voort. Het begin is

altijd eenvoudig en nederig. Zo is het met elke grote waarheid. Eerst is zij slechts een flikkerend lichtje, dat zal uitdoven als het niet met zorg gekoesterd wordt. Maar als het licht verzorgd en gevoed wordt, kan dat licht te zijner tijd millioenen mensen de weg wijzen. Dit was het geval met het licht en de waarheid, die Christus ons kwam brengen. Geboren in een kribbe, doch verheven aan het kruis werd de gehele wereld er door verlicht.

Indien gij uw ster volgt, wanneer zij voor u schijnt en de waarheid koestert en tot wasdom brengt, kunt ook gij een heiland zijn voor uw ganse geslacht. Gij zijt de „Wijzen”, door de Koning der koningen uitgezonden om het Christuskind te zoeken in anderer leven. Indien gij wijs zijt en gebedsvol uw weg vervolgt met onwandelbaar geloof, zal Zijn licht op uw pad schijnen en zult gij Hem vinden, want Hij zal zich openbaren in het leven van hen, die door u geholpen en getroost worden. Wanneer gij de blijde boodschap brengt aan de ziel, die naar God en Zijn waarheid smacht, zult gij de Christus openbaard zien. Gij zult Hem kennen en Zijn zachte, liefelijke stem horen zeggen: „Voorwaar zeg Ik u: wat gij aan de minste Mijner broederen hebt gedaan, hebt gij Mij gedaan.”

Zie daarom uit naar uw Ster van Bethlehem. Volg haar nederig en wijs, dan zal aan het einde van uw reis onuitsprekelijke vreugde en vrede uw ziel vervullen. Als de herders in het verre verleden zult gij het engelenkoor die zoetste aller hemelse melodieën horen zingen: „Glorie tot God in de Hoge, vrede op aarde, in de mensen een welbehagen!”

Dennis en het Mormoonse Bataljon

door MABEL HARMER.

(Vervolg).

De andere Indianen hadden ze graag gehad, dus trok hij ze impulsief van zijn jas en overhandigde ze aan de vrouw. Met een dankbare glimlach keerde zij zich om en nam een paar kleine, prachtig geborduurde mocassins van de grond op en bood hem die op haar beurt aan. „Ohh, zij zullen Bobby precies passen!” riep hij bewonderend uit. „Ik zal ze voor hem bewaren.”

Deze gedachte maakte hem gelukkiger dan hij in lange tijd geweest was, en, wegrijdend in de snel vallende duisternis, zong hij nogmaals uit volle borst: „Oh, ster van Bethlehem!” Als in antwoord op zijn lied verscheen aan de Oostelijke hemel een grote ster. Voortrijdend over de prairie wijdde Dennis zijn gezang aan deze stralende, lichtende ster.

o—o

In de vroege morgen van de eerste kerstdag nam het Bataljon afscheid van de vriendelijke Maricopa-Indianen en zette wederom de reis voort. Achttien mijlen legden de mannen die dag af, om des avonds het kamp op te slaan, zonder enig water gevonden te hebben. De volgende dag bereikten zij wederom de Gila-rivier, welks oevers zij ongeveer zestig mijl volgden. Door de zandige grond, die hun het voorttrekken bijzonder bemoeilijkte, kon men per dag ongeveer tien mijl afleggen. Na een lange tocht, waarop zij

evenmin enig water wisten te bemachtigen, bereikte men de oevers van de Colorado-rivier op een punt, waar deze, hoewel niet zo diep, toch even breed was als de Missouri.

Na een lange blik op de kolkende stroom zette Tom zich kreunend aan de oever. „Al onze moeilijkheden worden door water veroorzaakt,” klaagde hij. „Nu eens doordat er te veel, dan weer omdat er te weinig is. Kijk daar nu eens — meer dan genoeg om ons allemaal te verdrinken; en gisteren hadden we zelfs geen slok.” De gehele dag waren de mannen druk bezig de wagens te pakken en over de stroom te brengen. De volgende morgen ging het weer voort. Nu putten de mannen evenwel enige troost uit de gedachte, dat dit de laatste grote rivier was, die zij moesten oversteken op hun tocht naar Californië.

„Neem nog een laatste slok voor je verder gaat,” schreeuwde Tom. „De volgende keer houden wij vijftien mijl verder halt bij een door Kearney gegraven bron. Naar men zegt is het mogelijk, dat er wat in staat, maar het kan ook zijn, dat er geen druppel te vinden is.”

Neil en Dennis dreven de schapen in de achterhoede van het Bataljon. Hun schenen de vijftien mijlen wel vijftig toe, zo moe waren zij, toen zij eindelijk het kamp binnen strompelden.

„Hebben zij de bron gevonden?”

vroeg Dennis zijn vader, die hem tegemoet kwam.

„Ja, dat is wel in orde, maar er is geen druppel water in,” was het ontmoedigende antwoord.

„De mannen zijn echter bezig haar uit te diepen en ze zijn ook een nieuwe aan 't graven. Wij hopen dus spoedig water te hebben. Kom maar eens kijken.”

Dit deed Dennis en hij hoorde meer dan hij zag hoe de mannen op de bodem van de put, die nu ongeveer negen of tien voet diep was, aan het graven waren.

„Daar beneden is wel wat water,” zei meneer Martin, „maar het drijfzand stort er weer even snel in als wij het verwijderen. Als we maar iets hadden om het zand weg te houden, zou het water tijd hebben om te stijgen.”

„Ik weet wat!” riep Dennis. „De wastobbe van mevrouw Abbott! Wij zouden gaten in de bodem kunnen maken om het water door te laten, terwijl toch het zand niet binnen kan komen.”

„Misschien,” antwoordde zijn vader. „Het is in ieder geval een idee. Je kunt het haar gaan vragen.”

De twee jongens zochten enige tijd in de duisternis van het kamp vóór zij de Abbotts gevonden hadden. Maar toen zij met het plan voor de dag kwamen, weigerde de weduwe onmiddellijk.

„Niets er van,” wimpelde zij ontwaardigd af. „Geen gaten in mijn wastobbe. Hoe moet ik, denk je, de kleren van de Kolonel wassen zonder tobbe? En hoe moet ik mijn brood verdienen als ik niet meer kan wassen? Ga mevrouw Hunter maar vragen of je de hare mag hebben. Zij heeft een man om voor haar te zorgen.”

„Wel, dat is dat,” merkte Neil droog op, toen zij zich zonder nog een woord tegen de weduwe te zeggen omkeerden en afmarcheerden. „We kunnen het beste haar raad opvolgen en naar mevr. Hunter gaan. Of weet jij misschien iets, waarmede wij de weduwe Abbott er toe kunnen brengen toch de hare af te staan? Als we haar aanbieden te helpen de was in de rivier te doen, of haar voorstellen haar terug te brengen naar de staten, zou ze misschien toegeven.”

„Dát is het!” riep Dennis en knipte met zijn vingers. „Die tobbe is de kostwinner van de weduwe. We zullen dus eerst een andere kostwinner voor haar moeten zoeken. Wij zullen Oom Tim met haar laten trouwen. Ik heb hem al deze maanden in bescherming genomen, maar nu kan hij het gehele Bataljon een goede dienst bewijzen.”

„Ik denk dat je mij mee wilt hebben om het aanzoek te doen, nietwaar?” informeerde Neil.

„Natuurlijk. Misschien vindt hij het niet nodig met de weduwe te trouwen alleen om het Bataljon van water te voorzien. We zullen misschien een vaardig gebruik van onze tong moeten maken, hoewel... een goede kookster als de weduwe zal in de toekomst, wanneer er weer wat te koken is, niet te versmaden zijn.”

Na lang zoeken vonden zij Oom Tim, bezig een paardentuig te herstellen bij het licht van een der kampvuren.

„Hallo Denny,” riep hij opgewekt. „Wat kan ik voor je doen?”

„Helemaal niets,” antwoordde Dennis even opgewekt. „Wij vonden alleen, dat u hier zo eenzaam zat, daarom besloten wij u

wat gezelschap te houden. Weet u, als je er goed over nadenkt, leeft iemand als u wel erg eenzaam. Nu denken de meeste mannen er al weer over naar hun gezin terug te keren, en u heeft behalve Pa en mij geen levende ziel, waarnaar u kunt verlangen. En wij kunnen toch moeilijk de plaats van een vrouw innemen.” „Hmmm, je kunt gelijk hebben,” stemde zijn oom toe. „Ik zal er wel eens over denken als we weer bij de anderen terug zijn.” „Dat kan nog zo lang duren,” weerlegde Dennis. „Waarom doet u er nu niets aan? Kunt u ooit een fijnere vrouw krijgen dan de weduwe Abbott? Zij kookt heerlijk en is altijd even opgewekt en vrolijk.”

„Mogelijk,” antwoordde Oom Tim, aan het herstelde tuig trekend om zijn sterkte te beproeven. „Maar hoe kom je op de gedachte, dat ze mij wil hebben?” „Hemeltje, Oom Tim! Bent u al deze maanden zo blind geweest? De weduwe wacht al sinds wij Nauvoo verlieten op het ogenblik, dat u haar zult vragen. Ga nu onmiddellijk mee naar haar kamp, dan zult u het zien.”

De jongens trokken hem letterlijk overeind en met zich mede, voor hij zich goed bewust was wat er met hem gebeurde. Zij lieten hem niet los voor hij in de lichtcirkel van het kampvuur der weduwe stond. Zij waren er van overtuigd, dat zij volkomen in staat was voor het verdere te zorgen. „Goede avond, mevr. Abbott,” zei Dennis, als ontmoetten zij elkaar die avond voor het eerst. „Oom Tim heeft een dringende zaak, die hij graag met u wilde bespreken. Nancy wil misschien wel met ons meegaan om te zien

hoe ver ze al gekomen zijn met de bron. Ga je mee, Nancy?” „Natuurlijk wil ze met jullie mee,” antwoordde haar moeder. „Zij smachtte juist naar een kleine afwisseling.”

Nancy stond bereidwillig op en wandelde met de jongens weg. Zij liepen naar de plaats, waar de mannen nog steeds tegen het drijfzand streden. Toen zij naderden, zeide meneer Martin: „Zij hebben het nog steeds niet kunnen klaren met het drijfzand. Jouw idee betreffende die was-tobbe schijnt ten slotte het enige middel te zijn, dat ons kan helpen. Denk je, dat we er een kunnen krijgen?”

„Ik denk het wel,” antwoordde Dennis. „Eigenlijk ben ik er wel zeker van over een poosje die van de weduwe Abbott te kunnen gaan halen.”

HOOFDSTUK X.

Californië.

Dennis had aan de oever van de Coloradorivier de laatste stukken van zijn schoenen weggeworpen. Van dat ogenblik af had hij veel pijn geleden, daar hun weg nu over een grondgebied ging, dat geheel met dichte, doornige struiken bedekt was. Op sommige plaatsen was het struikgewas zelfs zo dicht, dat het weggebrand moest worden om de wagens doortocht te verlenen. Soms trapte hij op de hete sintels en dat was zelfs nog erger dan de dorens.

Toen hij op een avond het kamp binnen hinkte, kwam Nancy hem tegemoet. „Ga mee naar ons kamp. Ma heeft iets voor je.” Het scheen hem toe als deden de dieren er eens zo lang over

om zich te verzadigen aan het stroompje, waaraan het kamp was opgeslagen. Toen hij zich eindelijk naar het kamp der Abbotts sleepte, meende hij, dat hij niet hongeriger en vermoeider had kunnen zijn, wanneer hij vijftig in plaats van vijftien mijl afgelegd had.

De geur van eten deed hem zijn schreden verhaasten. Binnen gehoorafstand gekomen riep de weduwe Abbott hem toe: „Vlug, mijn jongen. Hier is een grote kom gestoofd vlees voor je van een vette koe, die Bromley vandaag uit Californië meegebracht heeft. Je zult niet willen geloven, hoe hemelsbreed het verschilt van het vlees van die oude, taaje ossen, die we tot nu toe gehad hebben.”

Dennis nam de kom dankbaar in

ontvangst. Na enige happen zei hij tot zijn oom, die in de nabijheid zat: „Het kan goed vlees zijn, maar op het koken komt het toch aan. En het is heerlijk klaargemaakt. U bent een heel gelukkige man, Oom Tim.” Zowel Tim als de weduwe betuigde met een stralende glimlach, dat beiden het met hem eens waren.

Toen Dennis klaar was, diepte mevrouw Abbott iets uit haar wijde schortzak op en hield het in de lucht omhoog.

„Hier heb ik wat voor je, jongen,” zei ze met een glimlach. „Een paar schoenen. Ik heb ze vandaag zelf gemaakt.”

„Schoenen!” echode Dennis, met ongelovige ogen de vreemde voorwerpen beschouwend.

(Wordt vervolgd).

**H
J
G**
Born
NOVEMBER 22
1856

Heber J. Grant

Zevende President van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Op zeer jeugdige leeftijd hielp hij zijn moeder reeds door met zijn handen de trappers van haar naaimachine te bewegen, daar zijn vader toen al gestorven was.

De jongens bespotten hem om zijn handschrift, daarom oefende hij zo lang tot hij prachtig kon schrijven. Later onderwees hij aan de Universiteit van Deseret schoon schrijven.

Hij oefende zich voortdurend in balspelen, zodat hij gekozen werd in het schoolleltal.

Bij de bank, waar hij in dienst was gekomen, klonk hij op van portier tot assistent-kassier. In andere zakelijke ondernemingen oogste hij evenveel succes. Hij was eerlijk en oprecht en niet bang om te werken.

Nog voor hij een en twintig was bouwde hij een woning voor zijn moeder.

Hoewel volkomen ontbloot van enige muzikale gave, leerde hij zingen.

Meer dan 200.000 goede boeken schonk hij weg.

Rond de gehele aarde klonk zijn stem ter verdediging van de waarheid.

Op vijf en twintigjarige leeftijd werd hij tot Apostel geordend, toen hij twee en zestig was tot President der Kerk.

De bediening van President Grant kenmerkte zich door grote vooruitgang en welvaart. Drie tempels werden ingewijd, een vierde bijna voltooid en een groot aantal kerkgebouwen opgetrokken en in gebruik genomen.

~~~~~ Hij stierf op 14 Mei 1945, na bijna 27 jaar over de Kerk gepresideerd te hebben. ~~~~~

„WIJ GELOVEN„

door T. EDGAR LYON.

×

7. *Wij geloven dat in godsdienstige zaken goddelijke autoriteit noodzakelijk is.*

Inleiding.

Enige jaren geleden bezocht de schrijver een der grootste universiteiten in het Oosten der Verenigde Staten. Op een avond was een grote groep studenten bijeen om in de conversatiezaal een bespreking te voeren. Deze studenten zouden zich het volgende kwartaal op studiegebied in verschillende richtingen gaan specialiseren. Sommigen hadden reeds besloten, welke richting zij zouden volgen, terwijl anderen nog steeds niet wisten, welk beroep zij het aantrekkelijkst vonden.

„Al vanaf de H.B.S. heb ik geweten, dat ik dokter wilde worden,“ zei een aspirant-medisch student.

„Vanaf de tijd, dat ik college ging lopen,“ merkte een tweede op, wiens vader een succesvol advocaat was, „heb ik mijn hart gezet op een rechtskundige loopbaan.“

„Het ingenieursvak heeft mij zo aangetrokken, dat ik er mijn medische studie voor heb opgegeven,“ mengde de zoon van een dokter zich in 't gesprek. „Ik ben blij, dat ik mijn werkelijke levens-taak vond, voor ik nog meer tijd verknoeid.“

„Toen ik ongeveer dertien was, besloot ik predikant te worden,“ zei de zoon van een welgestelde bankier.

Het gesprek liep toen als vanzelf over de vraag, welke oorzaak de studenten er toe gebracht had hun beslissing te nemen. Sommige toekomstige doktoren bekenden, hun beslissing genomen te hebben met het oog op de financiële zekerheid, welke de medicijnen hun bood, terwijl anderen meer oog hadden voor het respect, waarmede een dokter door het publiek behandeld wordt. Ook waren er, die tot de medicijnen besloten hadden, omdat zij door hun beroep de mensheid konden dienen, of een grote vaardigheid hunner handen hun het vooruitzicht bood iets in de chirurgie te bereiken. De studenten in de rechten

zagen hun studie als een stap in de richting van het openbare leven op het land, in de provincie of het land. Zij hadden hun studie gekozen omdat deze nu eenmaal onmisbaar is voor een politieke loopbaan. Anderen kozen deze studie omdat hun vader reeds in het vak was en het voor hen dus betrekkelijk eenvoudig zou zijn zich na beëindiging der studie met hen te associëren en een carrière op te bouwen. Weer anderen hadden gekozen, omdat zij het prettig vonden over rechtzaken te spreken of omdat zij gedreven werden door het verlangen anderen bij te staan. Ook de financiële voordelen van een dergelijke carrière trok velen aan. De studenten, die het vak van ingenieur gekozen hadden, namen hun besluit omdat zij een voorliefde hadden voor wetenschappelijke onderzoeken, het actieve leven, hetwelk zij er door konden leiden en de kans hun eigen initiatief bij het werk te kunnen gebruiken. Zij, die het beroep van predikant gekozen hadden, werden hiertoe gedreven door verschillende motieven: de eerbied, die men sommige predikanten betoont, de gelegenheid, welke een dergelijke loopbaan biedt om te lezen en te schrijven, de zekerheid, dat men zich na een actief leven rustig terug kan trekken en de mogelijkheid door een studie der dode talen en oudheidkunde in het verleden door te dringen.

Aan het einde van de avond bleek uit de conversatie, dat de toekomstige predikers van het evangelie op dezelfde wijze toe hun beroep besloten hadden als de overige studenten. Sommigen zeiden wel zich „geroepen“ te voelen, doch toen zij deze zogenaamde „roeping“ wilden uitleggen, bleek weldra, dat dit niets anders was dan de persoonlijke overtuiging juist te hebben gehandeld door dit beroep te kiezen in plaats van een der andere.

Velen hunner hadden geen ernstige eigen

overtuiging van de waarheid ener bepaalde kerk of leer, doch zouden een „aanstelling” van welke Protestantse gemeenschap, die bereid zou zijn hen te betalen, aanvaarden. Wanneer zij afgestudeerd waren, zochten zij op bijna dezelfde wijze een werkkring als een onderwijzer of jonge rechtsgeleerde. Hoewel zij zich gewoonlijk onderwierpen aan wat men een „verordening” noemt, waardoor zij het recht verkregen als predikant voor een of andere kerk op te treden, beweerde geen der studenten, dat zij ooit werkelijk God's Priesterschap zouden ontvangen.

Deze zelfde mensen zouden een ieder, die onbevoegd de macht van staatshoofd en rechter zou uitoefenen, het recht hebben betwist zulks te doen. Deze toekomstige predikanten waren evenwel van mening, dat God en Christus minder nauwgezet zouden zijn waar het gaat om handelingen en vormen op godsdienstig gebied, die in Hun naam worden toegepast. Het denkbeeld van een werkelijk, tastbaar en machtig Priesterschap, dat op hun hoofd bevestigd zou worden door een van God verordeneerde dienstknecht, was geheel vreemd aan hun leerstellingen en voorstellingsvermogen.

Goddelijke autoriteit in de vroegere Kerk.

Als men de macht van het leiderschap in de vroegere Kerk bestudeert, komt men tot een geheel andere uitlegging der goddelijke aanstelling. Jezus van Nazareth riep zelf de eerste twaalf discipelen, doch toen, tengevolge van de dood van Judas, het nodig was een opvolger voor deze te kiezen, vertrouwden de elven op de geest van openbaring. Lucas zegt, dat de Heiligen te Jeruzalem te zamen kwamen, waar Petrus uitlegde, dat een nieuw lid voor het Quorum der Twaalven gekozen moest worden. Hij verklaarde, dat de candidaat voor deze roeping een volgeling van Jezus moest zijn, die vanaf het begin Zijner bediening met Hem geweest was, dus van het ogenblik af, waarop Hij door Johannes gedoopt werd. Twee mannen, Barsabas en Matthias, beantwoordden aan deze eis. Toen werd een gebed van de volgende inhoud opgezonden:

....Gij Heere, Gij kenner der harten van allen, wijs van deze twee eenen aan, dien Gij uitverkoren hebt, om te ontvangen het lot dezer bediening en des Apostelschaps, waarvan Judas afgeweken is...”

Hand. 1 : 24, 25.

Voorts lezen wij, dat na deze smeekbede om inspiratie gestemd werd en de keus op Matthias viel. Deze stemming was geen gewone, alledaagse, waarbij verschillende menselijke overwegingen gewicht in de schaal leggen, doch zij werd geïnspireerd door de Heer. Het was geen kwestie of Barsabas en Matthias in de bediening werkzaam wensten te zijn, of dat zij zich „geroepen” gevoelden, maar of de Here al dan niet wenste, dat zij in Zijn dienst arbeidden.

Toen Saulus van Tarsus op de weg naar Damascus het visioen ontving, hetwelk hem tot bekering bracht, werd hij naar Damascus geleid om daar op Ananias te wachten. De Heer had reeds tot Saulus gesproken, maar dit gaf hem niet het recht een leider der Christenen te zijn.

De Here zeide tot Ananias:

....want deze is Mij een uitverkoren vat, om Mijnen naam te dragen voor de heidenen en de koningen en de kinderen Israëls; want Ik zal hem toonen hoeveel hij lijden moet om Mijnen naam.”

Hand. 9 : 15, 16.

Daarop begaf Ananias zich naar de woning van Saulus en zeide:

„Saul, broeder, de Heere heeft mij gezonden, namelijk Jezus, die u verschenen is op den weg dien gij kwaamt, opdat gij weder zijnd en met den Heiligen Geest vervuld zoudt worden.”

Hand. 9 : 17.

Toen werd Paulus gedoopt en ving hij zijn werk aan als Christenzending. Dat hij overtuigd was van de noodzakelijkheid ener goddelijke aanstelling en macht in de Kerk, blijkt uit een gebeurtenis, welke enige jaren later te Efeze plaats vond. Hij had zijn zendingsveld te Efeze verlaten om een bezoek te brengen aan Jeruzalem. Tijdens zijn afwezigheid was een onvoldoende onderwezen en niet geautoriseerde zending, met name Apollos, te Efeze aangekomen, waar hij verscheidene bekeerlingen in de naam van Jezus doopte zonder de Heilige Geest op hen te bevestigen. Na een maandenlange afwezigheid in de Griekse stad teruggekeerd, ontdekte hij een twaalfstal mannen, die beleden Christenen te zijn, doch niets afwisten van de Heilige Geest. Waarschijnlijk waren zij onderwezen door Apollos. Paulus voelde onmiddellijk, dat er iets verkeerd was en ondervroeg hen aangaande hun doop. Vernemend,

dat zij nimmer onderwezen waren in de tweede fase van het Christelijke proces der „wedergeboorte”, was hij er van overtuigd, dat, hoewel deze bekeerlingen oprecht waren toen zij zich lieten dopen, de doop aan hen bediend was door iemand, die niet de juiste autoriteit bezat om deze verordening te bedienen. Wij lezen, dat Paulus hen daarom nogmaals doopte en daarna de Heilige Geest op hen bevestigde door het opleggen der handen (Hand. 19 : 1-6). Nog een voorbeeld, hoe de Christelijke macht door onbevoegden uitgeoefend werd, vinden wij in Handelingen 19 : 13-17. De overtuiging, dat goddelijke autoriteit nodig is om in de Christelijke Kerk te bedienen, deed de schrijver der Hebreëen opmerken:

„En niemand neemt zichzelf de eer aan, maar die van God geroepen wordt gelijkerwijs Aäron.”

Hebr. 5 : 4.

Goddelijke autoriteit in deze bedeling.

Aan het begin van de bedeling van de volheid der tijden werd de Profeet Joseph Smith door het rechtstreekse gebod van de Eeuwige Vader en Jezus Christus geroepen en geautoriseerd een aanvang te maken met de herstelling van het Evangelie. Terwijl hij in de lente van 1829 bezig was met de vertaling van het Boek van Mormon, gevoelden Joseph Smith en Oliver Cowdery zich verbaasd over de ware aard en betekenis van de verordening van de doop, daar de leerstellingen op de gouden platen geheel verschilden van alles, wat zij tot dan toe van de doop gehoord hadden. Zij baden om leiding, waarop Johannes de Doper aan beiden verscheen. Hij gebod hun elkander te dopen, na hen op de volgende wijze daartoe gemachtigd te hebben:

„Aan u mijne mededienstknechten, in den naam van den Messias, draag ik het Priesterschap van Aäron op, dat de sleutelen houdt van de bediening van engelen, en van het evangelie van bekeering, en van den doop door onderdompeling voor de vergiffenis van zonden; en dit zal nimmer wederom van de aarde weggenomen worden, totdat de zonen van Levi wederom een offerande aan den Heere in gerechtigheid offeren.”

L. & V. afd. 13.

Korte tijd na deze gebeurtenis verschenen Petrus, Jacobus en Johannes aan

deze broeders en bevestigden op hen het Melchizedekse Priesterschap, waardoor zij macht verkregen de Kerk te organiseren en het Priesterschap Gods op anderen te bevestigen (L. & V. afd. 128 : 29). Van die dag af voorzag de Profeet van deze bedeling de Kerk van goddelijke leiding en de macht van het Priesterschap, omdat hij de sleutelen van dit priesterschap houdt ten behoeve van de Kerk. Iedere volgende President van de Kerk, die als zodanig optreedt omdat hij aan het hoofd van het Hogepriesterschap staat, heeft deze sleutelen gehouden. Op deze wijze is de Kerk immer zeker van goddelijk geïnspireerd leiderschap.

Het Priesterschap in de Kerk van nu.

De voornaamste grondslag voor een juist begrip van het verband, hetwelk bestaat tussen het priesterschap en de Kerk van Jezus Christus, is de opvatting van de sleutelen van het priesterschap, die de basis vormen van alle goddelijke autoriteit, welke op aarde gevonden wordt. In de vier en tachtigste afdeling van Leer & Verbonden lezen wij, dat van Adam tot Mozes en van deze tot Johannes de Doper de grote patriarchale en godsdienstige leiders hun ambt uitoefenden door middel van het Priesterschap, hetwelk zij droegen. Op gelijke wijze is het letterlijk het Priesterschap, dat de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in onze tijd haar macht verleent. Al het door de Kerk verrichte werk — de leiding der Avondmaalsdiensten, het organiseren der wards en gemeenten, de bediening der evangelieverordeningen, het zendingswerk en tempelwerk voor zowel levenden als doden, zelfs de werkzaamheden der onderorganisaties — komt tot stand door de macht of leiding van het Priesterschap. Door deze goddelijke autoriteit kunnen op de juiste wijze gevolmachtigde mannen spreken, handelen en bedienen in God's naam met de absolute zekerheid, dat hun handelwijze de goddelijke goedkeuring wegdraagt.

Toen de Kerkleiders op een conferentie, gehouden in November 1831 te Hiram, Ohio, vergaderd waren, werd de eerste afdeling van Leer & Verbonden geopenbaard. Zij dient als inleiding van het boek. De Here verklaart daarin, dat Hij een viervoudig doel beoogde, toen Hij Joseph Smith riep als een Profeet der herstelling. Dit viervoudig doel is het volgende:

1. Opdat elk mensch in den naam van God den Heere, zelfs de Zaligmaker der wereld, moge spreken;
2. Eveneens opdat geloof op de aarde moge vermeerder;
3. Opdat Mijn eeuwig verbond moge gevestigd worden;
4. Opdat de volheid van Mijn Evangelie door de eenvoudigen en zwakken tot de einden der wereld, en voor koningen en heerschers moge verkondigd worden.”

L. & V., afd. 1 : 20-24.

Zie, hoe de Here als eerste feit de heerlijke waarheid noemt, dat de mens niet langer behoeft te steunen op het oordeel der mensen of „de arm des vleses” wat de door hen te nemen beslissingen betreft, doch dat iedere man, die zich dit waardig maakte, het priesterschap zou kunnen ontvangen, waardoor hij „in de

naam des Heren” mocht spreken. Heden ten dage wordt onze Kerk geleid door mannen, die de sleutelen van het Priesterschap God's houden. Zij besturen de Kerk onder inspiratie naar de noden, die zich in de Kerk voordoen. Zij roepen en verordineren talloze mannen en vrouwen voor zendingswerk en leidende posities in gemeenten en zendingen. In Christus' Kerk neemt niemand de macht op zich, omdat hij dit liever doet dan iets anders. Hij moet goddelijke autoriteit ontvangen, willen zijn daden als waarachtig en juist in de hemel opgetekend worden. Het verheugt ons te kunnen zeggen: „Wij geloven, dat een man van God geroepen moet worden door openbaring en door het opleggen der handen van degenen, die macht hebben het Evangelie te prediken en de verordeningen er van te bedienen.”

—o—

JOZEF EN MARIA.

(Vervolg van blz. 362).

ik haar moet zien en spreken. Ik mag er een poosje blijven, Jozef.”

Hij sloeg zijn armen om haar heen.

„Dat is een goed idee! Ik kan niet zeggen, hoe ik je zal missen, maar ik ben blij, dat je gaat. Niets kan iemand beter bekomen, dan een bezoek aan Elisabeth en Zacharias. Het is juist wat je nodig hebt, verandering van lucht en omgeving. En luister! ik verwacht je blozend en sterk terug!”

Eerst toen hij weer in zijn eigen woning was teruggekeerd werd Jozef zich bewust, dat er naast verbijstering ook angst in haar ogen was geweest. Hij trachtte deze gedachte evenwel uit zijn geest te bannen; en hij werkte harder dan ooit in de werkplaats.

Na een maand bezocht hij Maria's grootmoeder.

„Ik heb nog geen woord van haar gehoord,” zeide de oude vrouw. „Ik weet niet, hoe lang ze weg zal blijven. Maria is een vreemd kind, altijd verzonken in haar poëzie en visioenen. Het is niet natuurlijk voor zo'n jong meisje. Ik zal blij zijn als ze met je getrouwd is, Jozef. Het huwelijk zal een vrouw van haar maken.”

„Onze huwelijksdag kan voor mij niet te spoedig komen,” antwoordde Jozef.

„Evenmin voor mij,” verzekerde de grootmoeder. „Ik houd er niet van, haar op haar knieën te vinden, terwijl andere meisjes dansen. En ik heb het gevoel alsof er gevaar dreigt, wanneer ze mij

vertelt, dat ze de wagens van Jehova in de zonsondergang heeft gezien. Het is de blik van haar ogen.”

„Ik weet het,” beaamde Jozef ernstig.

Eerst nadat er drie maanden verstreken waren, en Jozef op het punt stond zelf naar Hebron te gaan, keerde Maria terug. Zij snelde hem niet tegemoet, zoals hij haar in zijn dromen had zien doen, maar stond in de hof op hem te wachten. Voor hij meer kon uiten dan haar naam, begon ze te spreken, de handen voor de borst ineen gevouwen, haar ogen stralend van een innerlijk vuur.

„Ik heb je iets te vertellen, Jozef, zo ontzagwekkend, zo wondervol! Mijn lippen kunnen nauwelijks de woorden vormen, maar ik mag de waarheid niet langer voor je verborgen houden.”

Haar stem daalde tot een gefluister.

„De avond, toen ik je het laatst zag, was ik hier alleen in de tuin, daar bij het bed lelies. En plotseling stond er een engel naast me! Jozef, ik zal de moeder worden van Hem, waarop geheel Israël wacht.”

Jozef trok haar dicht tegen zich aan en voelde, hoe ze ineen kromp onder zijn aanraking.

„Jedere goede vrouw hoopt dat en bidt daar voor, mijn Maria. En niet één kan het meer waardig zijn dan jij. Wij beiden zullen die heilige gedachte in ons hart bewaren.”

Maria slaakte een lange zucht van verlichting.

„Ik wist, dat jij me zou geloven en begripen, Jozef. Grootmoeder gelooft mij niet. Zij noemt me een kind der schaamte. Zij zegt, dat ik een voorwerp van algemene hoon zal zijn, als... als... men weet...”

Nu was het Jozef, die ineem kromp, zijn gelaat wit van schrik.

Geen buren maakten nu een praatje over de muur, zoals zij gewoon waren te doen; noch kwamen zij des middags in de zonnige hof zitten. In plaats daarvan fluisterden zij onder elkaar, dat het slechts aan de goedheid van Jozef te danken was, dat hij geen openlijke aanklacht tegen haar indiende, waardoor Maria er voor behoed werd als uitgestotene te sterven.

De zomer liep ten einde en de herfst deed zijn intrede met het gezang van de mannen en vrouwen in de wijngaarden en de vreugde over het geoogste graan. En ten slotte spreidde een vroege winter zijn kleed over Nazareth.

Met de eerste November-regens bracht een nieuw onderwerp voor de gesprekken het dorp in beroering. De grote Augustus had, te Rome teruggekeerd, het bevel uitgevaardigd voor een algemene telling en beschrijving. Dat betekende een nieuwe volkstelling, een inschrijving van alle inwoners van het keizerrijk, een ieder in zijn eigen geboortestad. En zo gebeurde het, dat vele rustige inwoners van Nazareth, die het wereldverkeer hadden gadeslagen, zonder er ooit deel aan te nemen, plannen begonnen te maken voor een langere reis, dan ze in hun leven ondernomen hadden. De woorden: „Een, twee of drie dagen reizen”, waren voortdurend op aller lippen.

Jozef moest van allen het verst trekken, want hij behoorde tot het huis en het geslacht Davids, wiens geboorteplaats Bethlehem was, vier dagreizen ver.

Doch de gedachte aan de reis wekte in Jozef geen vreugde. Iedere dag scheen met steeds groter pijn op hem te wegen. Want de tijd kwam nader, dat hij en Maria in het huwelijk zouden treden en in alle stilte was hij reeds bezig, de scheidingsformulieren in orde te maken, teneinde haar na het huwelijk te kunnen verlaten, zonder haar te schande te maken.

Hij kwam ten slotte tot de overtuiging, dat het draaglijker zou zijn als hij de omgeving verliet, waar zijn hart voortdurend pijn leed. Hij zou in Bethlehem blijven.

Zijn eigen familie bracht dit besluit over aan de buren. Maria's grootmoeder

hoorde het, toen ze op een dag van de bron kwam.

„Jozef komt niet terug van Bethlehem,” berichtte zij Maria. „Wanneer hij er heen gaat om zich te laten inschrijven, blijft hij er bij zijn neef Matthias werken. 't Is een goed idee, ik kan hem niet laken.”

Maria's witte gezichtje werd nog bleker. Die avond, toen Jozef als gewoonlijk de schemerige werkplaats binnen trad, hoorde hij een vreemd geluid, als een snik, dat uit de hoek kwam, waar de kostbare stukken stonden, die het nieuwe huis versierd zouden hebben.

„Wie is daar?” vroeg hij bars.

Toen zijn ogen gewend waren aan het schemerdonker, zag hij een gouden hoofd boven een lange mantel, die de gestalte als een kleed omhulde.

„Jij,” kreet hij.

Maria sloeg de ogen op.

„O, ik heb gebeden, dat je zou komen! Ik hoorde, dat je naar Bethlehem gaat en niet meer terug komt. En dat kan ik niet verdragen! Jozef, ik ben zo alleen. En mijn tijd nadert. 's Nachts bekruipt mij soms de angst. Je ziet, dat iedereen mij haat. Zij lachen honend om mijn verhaal. Ik ben een uitgestotene en ik ben... bang.”

Nu was het Jozef, die snikte. „Ik zal niet in Bethlehem blijven,” fluisterde hij. „Ik kom naar Nazareth terug. Ik wil altijd bij je zijn.”

Maria legde haar handen op zijn hoofd. Haar stem was nog steeds klagend, als had zij hem niet gehoord.

„In het begin steunde ik op mijn visioen, ik ging er helemaal in op. Maar toen wist ik niet, wat liefde is. Nu zie ik in mijn dromen de engel nauwelijks. Ik zie alleen jou, Jozef, die van mij weggaat en mij alleen achter laat...”

Jozef hief het hoofd op.

„Je bedoelt,” fluisterde hij, zijn stem gebroken in ongelovige hoop. „Je bedoelt, dat je nu weet, wat ik altijd gevreesd heb, dat je nooit zou kennen... voor mij?”

„Ja,” bevestigde zij zacht. „Nu ken ik alle schoonheid en alle pijn der liefde; alle lasten en alle vreugde. Want ik houd van je.”

Het volgende ogenblik stond Jozef op zijn voeten en hield Maria met zijn armen omvat.

„Liefste,” Jozef sprak als daagde hij de wereld uit, „als de tijd daar is, zullen we trouwen. Je zult als mijn vrouw met mij naar Bethlehem gaan.”

En het geschiedde, dat in de vroege

morgen van een milde December-dag Maria afscheid nam van haar grootmoeder, die, beurtelings liefdevol lachend en angstig schreiend, Jozef toestond haar op de rug van de kleine witte ezel, welke hij zich voor de reis had aangeschaft, te helpen.

Ondanks de achter hen liggende donkere maanden was hun hart niet gesloten voor de schoonheid van de weg, die zij volgden. Toen de zon opkwam in rose en gouden gloed, lachte Maria vol blijdschap.

„Het is heerlijk samen te reizen, niet Jozef?” vroeg zij.

„Het is heerlijker dan ik met woorden kan zeggen,” antwoordde Jozef. En des nachts hield hij in alle duisternis de wacht bij zijn geliefde.

De tweede dag was belangwekkender dan de eerste. Zij zagen de bergen van Gibbon, waar koning Saul werd bestraft en de rijke velden van Dothan, waar Jozef zo vele jaren geleden zijn broeders gevonden had. En des avonds bracht de kronkelende weg hen in Samaria. Zij rustten die nacht in een kleine schuilplaats nabij Jacob's Brug aan de grenzen van Sychar; zij aten wat ze in de rugzak medegenomen hadden en dronken water uit de bron.

Toen zij op de derde dag Judea binnen reden, was er in hun stemmen een toon van ontzag; het was een geheiligd land, hetwelk zij nu betraden. Te Shile greep Maria Jozef's arm:

„Dit is de plaats, waar Hanna de Here om een zoon bad! Ik denk, dat ik weet... wat zij voelde. Soms, wanneer ik aan het kind denk, dat geboren zal worden, heb ik het gevoel alsof een zwaard mijn hart doorboort. Het schijnt uit het verre, verre verleden te komen...”

Jozef keek haar niet aan. Doch toen zij in de schaduw van Mispas eenzaam hoogten reden, deed een gekreun van Maria hem ijlings opzien.

„Wat is er?” smeekte hij. „Maria, zeg het me.”

Toen zij het hoofd ophief, waren zelfs haar lippen wit.

„Hoe ver is het nog... tot Bethlehem? Kunnen we het voor de nacht bereiken?”

„Als we gestadig voortgaan en nergens halt houden, kunnen we daar vanavond laat aankomen in plaats van morgen. Maar Maria, je kan niet verder. In de volgende stad zullen we halt houden en er blijven totdat...”

Doch Maria schudde het hoofd. „Ik moet verder gaan, zelfs tot Bethlehem. Want de profeten hebben het voorspeld. Ik

herinner het me juist: „En gij Bethlehem, in het land van Judea, zijt niet de minste onder de prinsen van Juda; want uit u zal voortkomen een Heerser, die Mijn volk Israël regeren zal.”

En zo begonnen de laatste mijlen van de lange reis. Langzame, stille, moeilijke mijlen, door de kleine ezel, geleid door Jozef's vaste hand, traag afgelegd, terwijl Maria's geduldige ogen angstig de weg afspiedden. Heuvel op, heuvel af, tot de namiddag overging in de schemering. Soms legde Jozef zijn arm om haar heen en leunde zij tegen zijn schouder. Telkens wanneer hij haar aankeek, glimlachten haar witte lippen. Zij bereikten Jeruzalem toen de rose tint van de bergen van Moab in purper vervloede en het laatste daglicht de Tempel bescheen. „Zullen we hier stilhouden?” smeekte Jozef. „Het is nog zes mijlen naar Bethlehem. Ik kan het niet aanzien, dat je steeds bleker wordt, Maria. Ik ben wanhopig bezorgd voor je.”

Doch Maria schudde het hoofd. „Ik moet verder,” zeide zij zacht. „Aan zoveel mijlen kunnen zeker nog enige toegevoegd worden. Steun me met je arm, Jozef, en laat ons niet dralen.”

En zo ving de laatste mijlen aan, met de liefde van een man en het geloof van een vrouw om ze te overwinnen. In de duisternis hoorde Jozef soms een gesmoord gekreun van pijn en dan legde hij zijn arm vaster om haar heen.

Heuvel na heuvel, vallei na vallei, en ten slotte de heuvel, welke het doel van hun reis was: Bethlehem, met haar uitgestrekte terrassen en hangende tuinen. Het was op dit laatste gedeelte, dat Maria opnieuw luid kreunde, want de ezel stootte tegen een der rotsachtige stenen en struikelde bijna.

„Het is soms niet veilig hier te rijden,” zei Jozef ongerust. „Dat heb ik dikwijls horen zeggen.”

Maria schreide plotseling van pijn en angst. „Wat moet ik doen? Ik ben zo naar, Jozef, ik kan niet lopen.”

Jozef was echter al bezig de rugzak op de ezel te bevestigen. Toen tilde hij Maria in zijn armen.

„Ik zal je dragen,” zei hij, en Maria was te zwak om te protesteren. Zij legde haar armen om zijn hals. Langzaam en moeilijk gingen ze op en af, de ezel achter hen. Jozef spande zich tot het uiterste in. Hij klemde de tanden open en bad voor het behoud van Maria's leven.

—o—

Jozef had in zijn argeloosheid en onervarenheid gedacht, dat hij onderdak zou

kunnen bekomen bij zijn neef Matthias. De poortwachter vertelde hem, dat het huis dicht bij de poort stond. Opgelucht begaf hij zich er heen en riep. Het duurde niet lang of Matthias verscheen met een licht in de hand. Hij was verrast en verheugd zijn bloedverwant te zien, maar schudde bedroefd, dat hij hen niet kon herbergen.

„Je schijnt er niet aan te denken, Jozef, dat Bethlehem vol is! Jij en ik zijn slechts twee uit de duizenden, die uit het geslacht Davids gesproken zijn. Mijn huis is tot de nok volgepakt. En je vrouw...” „Zij moet onderdak hebben, een aparte kamer. Dat heeft zij nodig.”

Matthias belichtte nogmaals Maria's in elkaar gedoken gestalte. Zijn gezicht weerspiegelde medelijden, toen hij zich weer tot Jozef wendde.

„Kom, ik zal met je meegaan en zien, dat je onder dak komt,” zei hij. „Ten slotte ken ik de stad.”

Zij gingen dus opnieuw door de straten. Doch zelfs de kleine hoop, die Matthias nog gekoesterd had, werd niet vervuld. „Geen plaats!” klonk het aan iedere deur. En Maria's gekreun maakte hem wanhopig.

„O Jozef, we moeten ons haasten.”

Ten slotte sprak Jozef met gezag.

„We kunnen het niet wagen, langer te wachten. We zullen naar de herberg gaan, ook al kost het al het geld, dat ik in de wereld bezit. Breng ons er heen.”

De herbergier, die van de binnenplaats kwam, keek nauwelijks naar de reizigers, en weerde hen met een levendig gebaar af.

„Geen plaats!” verkondigde hij en wilde de deur weder sluiten. Jozef was echter vlugger, zijn grote figuur versperde de weg. „Ik moet onderdak hebben,” zei hij grimmig, „en ik moet het hier hebben. Ik ben een vreedzaam man, doch wanhopige omstandigheden vragen wanhopig optreden. Waar kan ik mijn vrouw heen brengen?”

De herbergier trachtte zich er af te maken door Jozef in het gezicht uit te lachen. „Ik weet geen andere plaats dan de stal,” zei hij.

„De stal! Hoe durf je haar zo te beledigen. Zij moet...”

Doch een andere stem viel in. Het was de stem van Maria. En deze zachte stem legde de twee kibbelende mannen opeens het zwijgen op.

„Ik geloof, dat ik het wel prettig zal vinden in de stal, Jozef. Het zal er zo rustig zijn. De ossen zullen slapen. En we kunnen in de kribbe een wiegje ma-

ken van een deken op wat schoon, zacht stro.”

Toen de waard Maria's gezicht zag, dat wit en uitgeput, geduldig in haar pijn, tussen het gouden haar te voorschijn kwam, boog hij voor haar.

„Het is, zoals ik gezegd heb, Mevrouw. In de herberg is geen plaats. Ik zal u echter van alle gemakken voorzien, voorzover dat in mijn vermogen ligt. En moge God met u zijn.”

„Hij is met mij,” antwoordde Maria.

En zo leidde Jozef, beladen met de strozakken en dekens, hem door de herbergier gebracht, met een lantaarn in de hand de kleine ezel over de binnenplaats naar de wachtende stal. Toen zij stilstielden, voelde hij Maria's hand op zijn schouder. In haar stem klonk diep ontzag.

„Luister Jozef! Hoor je het! Er klinkt muziek in de lucht! Engelenstemmen, bovenaards schoon, stromen van de sterren! „Glorie! Glorie!” zingen zij. „Glorie! Glorie! tot God in de Hoge!” O Jozef, hoor je het niet?”

„Ik hoor de stem van... een engel!” antwoordde hij zacht.

„Zie toch!” riep Maria bevend. „Zie, daar in het Zuiden, waar de hemel de heuvels dekt. Ik zie de engelen in eer glans van licht! Zingend..... oh, de schoonheid en pracht. Zie je ze, Jozef, zie je ze.....? Je moet het bovenaardse er van zien.....”

„Ik zie het gezicht van..... een engel,” zei Jozef weer zacht.

Maria wendde zich naar hem toe, met uitgestrekte armen.

„Oh, je hebt de muziek gehoord! Je hebt de engelen gezien! Dan zul je eindelijk, eindelijk geloven wat ik je verteld heb. Zeg me, dat je het gelooft.”

Enige ogenblikken heerste er diepe stilte, waarin slechts het geluid van het kloppen hunner harten in de duisternis werd gehoord. Toen vond Jozef woorden.

„Ik geloof,” zeide hij, met een van liefde gebroken stem, „ik geloof, dat wat uit jou geboren zal worden, heilig is.”

Maria slaakte een lange zucht van tevredenheid.

„Zet me neer, Jozef, en laten we ons haasten de wieg in orde te maken. Want wat de nacht nu ook moge brengen: mijn hart is gerust.”

Met mistige ogen droeg Jozef zijn vrouw de stal in.

Er was binnen geen ander licht dan dat van de kleine lantaarn. Doch hoog boven hen hield een grote, gouden ster... de wacht.

Gebeurtenissen in de Zending

DISTRICTSCONFERENTIES.

Conferentie te Groningen.

De op 14 November j.l. te Groningen gehouden districtsconferentie ving aan op Zaterdag met een zendelingenvergadering, waarna des avonds een gevarieerd programma werd aangeboden.

Des Zondagsmorgens werden de aanwezigen toegesproken door de Oud. Herman Uffens, Arie D. Jongkees, John J. Roothoff en Pieter Vlam.

De avondvergadering vormde een waardig slot van deze conferentie. In deze vergadering richtten achtereenvolgens het woord tot de 230 aanwezigen: Oud. Jacob Greef, zr. Annie Woltjer, die hiermede afscheid nam van de Groningse gemeente en de Oud. William H. Davis, Bowe de Vries en Cornelius Zappey.

Tussen de beide openbare diensten werd een priesterschapsvergadering gehouden, die door talrijke priesterschapsdragers werd bijgewoond. In deze bijeenkomst spraken: Oud. Jan den Butter, Arie D. Jongkees, Pieter Vlam, Bowe de Vries en John J. Roothoff.

Het was zeker een conferentie, waaraan onze leden in het hoge Noorden met veel genoege zullen terugdenken.

Conferentie te Antwerpen.

Op 28 November j.l. werd de eerste districtsconferentie te Antwerpen gehouden. Aan deze gebeurtenis was in wijde kring bekendheid gegeven door het verspreiden van pamfletten. Grote luister werd ook aan deze conferentie bijgezet door de aanwezigheid van het Amsterdamse zangkoor, dat in beide vergaderingen zijn schone zang liet horen.

In de ochtendvergadering werd het woord gevoerd door: Oud. H. Jex Tobler, Joseph L. van Leeuwen, Joseph Strobel en John J. Roothoff.

Des avonds werden de aanwezigen toegesproken door: Oud. Donald L. Timmerman, Pieter Vlam, Bartel van Oostendorp, Clyde Rudd en Cornelius Zappey. In de priesterschapsvergadering, welke tussen de beide diensten werd gehouden, werden besprekingen gevoerd en locale zendingen als zodanig bevestigd.

Deze eerste conferentie in het Vlaams sprekende deel van België is een groot succes geworden. In alle vergaderingen

heerste een bijzonder fijne geest. Allen, die deze conferentie hebben bijgewoond, zullen dan ook geen spijt gevoelen over de lange rejs en de moeilijkheden, welke sommige bezoekers hadden te overwinnen voor zij de conferentie konden bezoeken.

Doopdiensten.

Op 8 Augustus j.l. werd te Groningen gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: Houke Wagenaar-van der Kamp.

Op 7 November j.l. werden de volgende personen te 's-Gravenhage gedoopt en tot lid der Kerk bevestigd: IJsbrand Cornelis W. V. Grandjean van de gemeente Delft; Winfred, Sylvester en Kitty Koolhoven uit de gemeente Voorburg; Thames Bartel Middelraad en Sara Maria Gall-van Soldt uit de gemeente 's-Gravenhage.

Ingezegend.

Op 24 October j.l. werd te Delft ingezegend: Richard Donald Primé, zoon van Bastiaan Primé en Margarete Keller.

Op 31 October j.l. werden te Gent, België, ingezegend: Micheline Marie en Nicole Robertina de Winne, dochters van Robert K. de Winne en Warnarde van Dee.

Op 7 November j.l. werden te 's-Gravenhage ingezegend: Wessel Andries en Isabella Piaternella Gall, zoon en dochter van Andries Gall en Sara Maria van Soldt.

Op 14 November j.l. werd te 's-Gravenhage ingezegend: Marion Annette van Zelm, dochter van Wilhelmina van Zelm.

Geordend.

Op 4 November j.l. werd te den Helder Serphaas Ewald tot Priester geordend.

Op 7 November j.l. werd te Schiedam Johannes Schipper tot Priester geordend; Johannes F. Wohler werd geordend tot Diaken.

Op 14 November j.l. werd in dezelfde gemeente Hilko de Groot tot Diaken geordend.

Gehuwd.

Op 29 November j.l. werden te Salt Lake in de Tempel in de echt verbonden: John van Haren en Trijntje C. van Dekken. Oud. van Haren is pas van een tweejarige zending in Nederland naar

zijn tehuis in Amerika teruggekeerd. Zr. van Dekken was tot voor kort lid der Amsterdamsche gemeente. Wij wensden dit paar God's beste zegeningen en gelukkige levensjaren toe.

Vijftig jaar gehuwd.

Op 19 November j.l. herdachten br. en zr. G. de Groot-Smit, West Frankelandsestraat 54 te Schiedam de dag, waarop zij voor vijftig jaar in het huwelijk traden. Wij wensden dit echtpaar alsnog van harte geluk en vele voorspoedige jaren.

Veertig jaar gehuwd.

Op 14 Januari a.s. hopen br. en zr. C. A. Thomas-Vink, Noord 72 te 's Graveland, de dag te herdenken, waarop zij voor veertig jaar in het huwelijk traden. Ook dit paar bieden wij onze hartelijkste gelukwensen aan met dit heuglijke feit.

Overleden.

Op 25 October j.l. overleed te Amsterdam Alexander A. de Juncker uit de gemeente Zeist op drie en vijftigjarige leeftijd. Te 's-Gravenhage overleed Adriana Schmitz-Hoogerwerf op 5 Nov. j.l.

Op 22 November j.l. overleed te Haarlem Klaas Pronk op de leeftijd van vier en zeventig jaar en op 26 November te Utrecht: Wijntje J. M. Danklof-Schetzelaar.

Wij wensden de nabestaanden van deze zusters en broeders van harte sterkte in hun verlies. Mogen zij troost putten uit de wetenschap, dat er eenmaal een weerzien zal komen.

Wijzigingen in besturen.

Wegens vertrek naar Amerika werden op 6 December j.l. eervol van hun ambt als President en raadgevers in het J.M.O.O.V.-Hoofdbestuur ontslagen: Jacob Greef, Hans IJlst en Johan Overdiek. Een woord van dank voor het vele, door hen verrichte werk, is hier zeker op zijn plaats.

Op 6 Dec. j.l. werd Egbert van Komen uit Zandvoort bevestigd als President van het J.M.O.O.V.-Hoofdbestuur, terwijl Cornelis Th. Rossaert uit Rotterdam en Petrus J. Kruse uit Amsterdam werden bevestigd als respectievelijk eerste en tweede raadgever in genoemd bestuur.

Op 6 December j.l. werd eveneens eervol van zijn ambt als President van het Genealogische Hoofdbestuur ontslagen: Jacob van Beekum, die op 11 December naar Amerika vertrok. Ook Oud. van Beekum willen wij danken voor het door hem verrichte werk.

In zijn plaats werd op dezelfde datum aangesteld: Johan W. P. Hamel uit Amsterdam.

Op 22 November j.l. werd Johanna M. Otto uit Amsterdam aangesteld als tweede raadgeefster in het J.V.O.O.V.-Hoofdbestuur. Als secretaresse van genoemd bestuur werd aangesteld: Annie W. Hartman uit Voorburg en als assistent-secretaresse: Sijtje E. v. d. Toolen uit Delft.

Op 6 December j.l. werd Alida M. Nievaard uit Amersfoort aan het J.V.O.O.V.-hoofdbestuur toegevoegd.

Aankomst en verplaatsing van zendingen.

Op 5 November j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: Dec Curtis van Nijmegen naar Rotterdam; Eric Wierz van Rotterdam naar Eindhoven (als gemeentepresident); Walter J. Coyne van Rotterdam naar 's-Gravenhage (als districtspresident); Golden W. Woodruff van Amsterdam naar Groningen; James H. Lyman van Groningen naar Rotterdam en Jacob van Goor van Eindhoven naar Rotterdam.

Op 7 December j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt: S. Kenneth Bacon van 's-Gravenhage naar Voorburg; Kurt Woller van Voorburg naar 's-Gravenhage; Clyde K. Rudd van Antwerpen naar Rotterdam (als districtspresident); Blaine Belnap van Vlaardingen naar Gouda (als gemeentepresident); Barry Avery van Vlaardingen naar Gouda; Paul D. Levie van Rotterdam naar het Hoofdkantoor der Zending als assistent van de Zend. Pres., Meade E. Nielson van 's-Gravenhage naar Rotterdam Noord (als gemeentepresident); Floyd G. Hase van Leiden naar Hengelo (als gemeentepresident); Glen Young van Nijmegen naar Delft (als gemeentepresident); Lothar Nestman van Gouda naar Utrecht (als gemeentepresident); Marion T. Millett van Utrecht naar Rotterdam; Norman Wade van Hilversum naar Groningen; Blaine Anderson van Assen naar Winschoten; Harold W. Atkins van Delft naar Leeuwarden (als gem. pres.); Kenneth Glauser van Zutphen naar Gent, België; LeRoy E. Spackman van Enschede naar Antwerpen, België; Stuart S. Zaug van Antwerpen, België naar 's-Gravenhage; Jex Tobler van Brugge, België, naar Antwerpen (als districtspresident); Fred Schouten van Gouda naar Brugge, België; Boyd Davis van Amsterdam naar Assen; Lynn Roberts van Arnhem naar Amster-

dam; William B. Hesterman van Hengelo naar Rotterdam; Kwenden Nelson van Amsterdam naar 's-Gravenhage; Gene K. Edvalsen van Harlingen naar 's-Gravenhage; Frank L. Cottrell van Antwerpen, België, naar Nijmegen; Jacob van Goor van Rotterdam naar Amersfoort (als gemeentepresident).

Op 7 December j.l. kwamen acht zendingen in Nederland aan om in ons land een zending te vervullen. Hier volgen hun namen en de plaats, waar zij hun arbeid hebben aangevangen: William Hofmann te Hilversum; Benjamin F. B. Reed te Rotterdam; Voyd L. Zundel te Leiden; Ben R. Heywood te Arnhem; Madison E. Morrell te Enschede; Clarence E. Israelsen te Zutphen; Blanche H. Koyle op het Hoofdkantoor als secretaresse van President Zappey; Barbara Stephensen op het Hoofdkantoor.

Zending beëindigd.

Op 11 December j.l. werden de volgende personen eervol van hun zending in Nederland ontslagen: Norma C. Sanders, Catharina H. Roth, Mildred K. Seegers, John J. Roothoff, Joseph L. van Leeuwen, Donald L. Timmerman, Jack C. Higbee, Richard D. Gardner, Haye Hommes, Bartel van Oostendorp en Roelof Lagerwey. Deze zendingen zijn op genoemde datum met de „Nieuw-Amsterdam” naar Amerika vertrokken, met uitzondering van Oud. Lagerwey, die binnkort naar Zion hoopt te gaan.

Norma C. Sanders kwam op 17 April 1947 in Nederland aan, nadat zij in de Verenigde Staten van Amerika reeds geruime tijd op zending was geweest. In Nederland ving zij haar zending aan in Rotterdam, doch na korte tijd werd zij overgeplaatst naar het Hoofdkantoor te 's-Gravenhage, waar zij haar verdere zendingstijd heeft doorgebracht. Al spoedig werd zij de rechterhand van President Zappey, voor wie zij als secretaresse werkzaam was. Zij zal op het

kantoor zeker gemist worden, want haar vriendelijkheid en bereidheid tot helpen waren welbekend. Haar medewerk(st)ers in de Nederlandse Zending, bij wie zij zeer geliefd was, zullen haar niet spoedig vergeten.

Een tweede, bijna onmisbare werkkracht, die het kantoor der Zending gaat vervangen, is Catharina K. Roth, bij de vele vrienden beter bekend als Tineke. Zij was lid der Rotterdamse gemeente en werd 1 November 1946 op zending geroepen en als zodanig bevestigd. Ook zij bracht, op enkele weken na, waarin zij te Amsterdam arbeide, haar zending door op het Hoofdkantoor der Zending. Zij heeft toezicht gehouden op de volkstelling en het nieuwe kaartsysteem der Zending in orde gemaakt. Hoeveel werk dit geweest is, kan niemand beseffen, die het niet van nabij heeft gezien. Denk eens aan de talloze formulieren, welke gecontroleerd, gesorteerd en gecompleteerd moesten worden! Om dit te kunnen doen heeft zij de gehele Zending bereid en zodoende in geheel Nederland vrienden gemaakt, die haar zeker zullen missen.

Zij vertrok met zr. Sanders naar Salt Lake City. Wij wensen haar vanaf deze plaats een voorspoedige reis en veel geluk in Zion.

Mildred K. Seegers kwam op 8 Juli 1947

haar zending in Nederland voltooiën, nadat zij reeds geruime tijd in de Verg. Staten op zending was geweest. Zij arbeide in Groningen en Rotterdam. Zr. Seegers heeft in de gemeenten, die haar als arbeidsveld werden toegewezen, veel gedaan voor de jeugd. In Rotterdam was zij organiste van de Jeugdzoondagsschool. Maar ook in de andere organisaties was zij immer tot helpen bereid. In ons kleine land laat zij vele vrienden achter, die de zachte, altijd vriendelijke zending uit het verre Amerika niet zullen vergeten.

John J. Roothoff kwam op 14 December 1946 in Nederland aan, te zamen met zijn echtgenote. Zr. Roothoff moest om gezondheidsredenen eerder naar huis terugkeren, doch zij stond er op, dat Oud. Roothoff zijn zending geheel zou vervullen.

Oud. Roothoff ving zijn zending aan als president der Delftse gemeente. Vervolgens werd hij overgeplaatst naar Zutphen om aldaar het district te presideren. Van Zutphen ging hij naar Rotterdam, om in zijn geboortestad eerst het ambt van gemeentepresident en later van districts-president te bekleden. De laatste maanden van zijn zending bracht hij door op het Hoofdkantoor der Zending, alwaar hij President Zappey heeft bijgestaan in zijn moeilijke taak.

Oud. Roothoff kan op een zeer drukke en succesvolle zending terugzien. Hij behoorde nog tot de groep oudere zendingen, die bij aankomst in Holland de taal reeds konden spreken, want Oud. Roothoff werd in Rotterdam geboren. Dat Neerlands grootste havenstad nog steeds zijn hart heeft, hebben de Rotterdamse leden wel ervaren. Met onverflauwde energie en belangstelling heeft hij geijverd voor Rotterdam. Dat wil natuurlijk niet zeggen, dat het overige deel der Zending minder in zijn genegenheid deelde, integendeel, vol ijver heeft hij gearbeid en vooral de laatste maanden

gepredikt, waar hij ook kwam. Onvermoed was hij in het verkondigen van de heerlijke evangelieboodschap. Moge God hem en zijn vrouw zegenen voor alles, wat zij deden voor de Nederlandse Zending.

Joseph L. van Leeuwen arriveerde op 18 Juni 1945 in ons land. Zijn eerste standplaats was Rotterdam, waarna hij achtereenvolgens arbeide in Dordrecht, Haarlem, Gouda, Amsterdam, Amersfoort, Zutphen en ten slotte weer in Rotterdam. In Amersfoort bekleedde hij het ambt van gemeentepresident.

Oud. van Leeuwen was een geestdriftig spreker, waarnaar allen geboeid luisterden. Het was een gebeurtenis, die diepe indruk maakte, als men naar zijn ernstige getuigenis luisterde. De Zending verliest in hem een ijverig prediker.

Donald L. Timmerman, die op 30 April 1946 in Nederland aankwam, werd eerst op het Zendingkantoor te 's-Gravenhage geplaatst. Vervolgens waren zijn standplaatsen: Dordrecht, Leiden, waar hij het ambt van gemeentepresident bekleedde, en 's-Gravenhage. Het laatst, namelijk te 's-Gravenhage, bekleedde hij het ambt van districts-president.

Met veel plichtsbetrachting en nauwgezetheid heeft Oud. Timmerman de hem toevertrouwde taken volbracht. Hij was innemend en vriendelijk en heeft veel

gedaan om het Evangelie onder het Nederlandse volk bekend te maken.

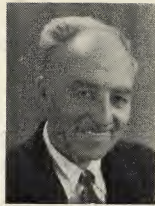

Jack C. Higbee kwam in Holland aan op 8 Juli 1947. Als eerste arbeidsveld werd hem de gemeente Gouda aangewezen. Van Gouda werd hij overgeplaatst naar Leeuwarden, van deze stad naar Amsterdam en vandaar wederom naar Leeuwarden als gemeentepresident. Oud. Higbee zal zonder twijfel vele prettige herinneringen aan zijn zendingstijd in Nederland mede nemen naar Zion. Hij was een zeer ernstig werker en wel doordrongen van het gewicht van zijn taak. Zowel zendelingen als leden zullen hem node missen.

Richard D. Gardner, op 5 April 1947 in ons land aangekomen, werd eerst in Almelo geplaatst en vervolgens in 's-Gravenhage, Voorburg, Antwerpen en Amsterdam. In Antwerpen vervulde hij het ambt van gem. president. De gemeente Voorburg werd door hem geopend en hij was de eerste president van deze zelfstandig geworden afdeling van 's-Gravenhage.

Oud. Gardner zal met voldoening op zijn zending in de lage landen bij de zee kunnen terugzien, want zijn arbeid onder onze landgenoten zal zeker niet zonder resultaten blijven. Vele hier door hem gemaakte vrienden zullen vaak aan hem terug denken.

Haye Hommes, die op 9 November 1946 in Nederland arriveerde, behoorde eveneens tot de groep oudere zendelingen, die de taal reeds machtig was, omdat ook hij een geboren Hollander is. Hij werkte in Groningen, Zwolle, Amsterdam, Rotterdam, Utrecht en Winschoten. De gemeente Zwolle werd door hem voor het zendingswerk geopend. Allen, die Oud. Hommes gekend hebben, weten hoe zeer hij met hart en ziel op ging in de prediking van het Evangelie. Geen gelegenheid liet hij onbenut voorbijgaan om de mensen in kennis te brengen met de ware Kerk. Ongetwijfeld zal de Here hem zegenen voor zijn ijver en getrouwheid.

Bartel van Oostendorp zette op 7 Febr. voet aan wal in Holland. Achtereenvolgens werkte hij in Utrecht, Arnhem, Groningen, 's-Gravenhage, Amersfoort en Amsterdam. Te Amersfoort was hij gemeentepresident.

Ook Oud. van Oostendorp zal op de aan ervaringen zo rijke tijd, in het zendingsveld doorgebracht, met dankbaarheid kunnen terug zien, want velen mochten door hem het Evangelie van leven en zaligheid horen.

Roelof Lagerwey werd als lid van de Amsterdamse gemeente op 15 Dec. 1947 op zending geroepen en als zodanig op het Hoofdkantoor der Zending bevestigd. De gemeenten Delft, Alkmaar, Utrecht

en Winschoten werden hem achtereenvolgens als standplaats toegewezen. Oud. Lagerwey heeft met overtuiging het Nederlandse volk de leer der ware Kerk gepredikt. Hij hoopt binnenkort naar Zion te vertrekken.

—o—

Van Oud. John de Young, die op 26 October j.l. naar Amerika terugkeerde, ontvingen wij het verzoek alle heiligen en onderzoekers in Holland zijn hartelijke groeten over te brengen. Hij dankt allen, die hem tijdens zijn verblijf in Holland zo behulpzaam waren en naar hem hebben willen luisteren. Nimmer zal hij de tijd vergeten, welke hij onder de Hollandse heiligen doorbracht.

Ook de familie M. C. v. d. Boogert uit Amsterdam, die eveneens op 26 October j.l. naar Amerika vertrok, verzoekt ons alle vrienden en bekenden te groeten. Zij hebben een goede overtocht gehad en maken het uitstekend.

Vertrokken.

Op 26 October j.l. vertrok Tine E. van Dijkhuizen, een getrouw en actief lid van de Haagse gemeente, naar Amerika.

Op 13 November j.l. vertrokken de volgende personen naar Amerika: Leonie L. Pasteyn, Johannes T. Coomans, Maria A. Coomans-Schalk en Johannes M. Coomans.

Zr. L. L. Pasteyn was reeds vele jaren lid van de Rotterdamse gemeente, waar zij in nagenoeg alle organisaties werkzaam is geweest, doch voornamelijk heeft zij haar leven gewijd aan het genealogisch werk.

De familie Coomans was in de Dordtse gemeente zeer getrouw en actief.

Speciale gebeurtenissen.

Bijzondere bijeenkomsten werden belegd in de volgende plaatsen: 8 November j.l. te Doetinchem; 16 November wederom te Doetinchem; 18 November te Apeldoorn; 19 November te Haarlem; 22 November wederom te Doetinchem; 1 December

te Schiedam en 7 December te Oosterbeek. Al deze vergaderingen trokken veel belangstelling.

Het O.O.V.-seizoen is weer geopend met de gebruikelijke feestelijke programma-avonden. Uit verschillende gemeenten ontvingen wij bericht van gezellige avonden, waar de aanwezigen toneelspel, zang en muziek werden aangeboden.

Op 18 November j.l. boden Bijenkorfmeisjes en aspirant-Bijenhoudsters de moeders een gevarieerd programma aan, dat geheel door de meisjes werd verzorgd.

Op 20 November j.l. gaf te Amsterdam een groep jongeren een revue-avond ten beste. Deze groep komt vaak bijeen op de zogenaamde haardvuuravonden, waar ernstige onderwerpen besproken worden. Maar ook ontspanning moet er zijn, daarom kwamen deze jongere leden der gemeente op het idee een revue-avond te organiseren. Het programma had een prettig verloop en mag zeker wel een succes genoemd worden.

In November vierde Vlaardingingen haar eenjarig bestaan als zelfstandige gemeente. Dit feit werd herdacht met een gezellig samenzijn van leden en onderzoekers in de met slingers en bloemen versierde zaal. Het programma en de aangeboden lekkernijen oogstten veel bijval. Wij wensen de leden van Nederlands haringstad veel succes toe.

Ook de Z.H.V. heeft in de maand Nov. weer van zich doen spreken. In verschillende plaatsen heeft zij met groot succes een bazar georganiseerd. Wij ontvingen o.a. bericht uit Rotterdam, den Helder, Gouda, Haarlem, Utrecht, dat de aldaar gehouden bazars geslaagd genoemd mogen worden.

Met ingang van Zondag, 2 Jan. 1949 zal de gemeente Rotterdam worden gesplitst in Noord en Zuid. De vergaderingen aan de rechter Maasoever zullen worden gehouden in het Verenigingsgebouw van „Ons Huis”, Gouvernestraat 133, Rotterdam Noord.

Wat komt:

8—9 Jan. 1949: Conferentie te Arnhem. Zaterdagavond 8 uur: Lichtbeelden.

Zondagmorgen 9 uur priesterschapsvergadering.

Zondagmorgen 10.30 uur openbare vergadering.

Zondagmiddag 12.30 uur doopdienst in het sportfondsenbad.

Zondagmiddag 5 uur openb. vergadering.

De lichtbeeldenavond en de openbare diensten worden gehouden in de boven foyer van Musis Sacrum te Arnhem.

Aangename Kerstdagen
en
Een Gelukkig Nieuwjaar

wensen wij toe

aan onze aboné's in
Neerlands Elf Provinciën,
Oost- en West Indië,
Engeland, Frankrijk,
de Verenigde Staten
van Amerika,
Canada en Argentinië.

